

NHÂN BẢN

TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM TẠI PARIS PHÁT HÀNH

NGUYỆT SAN . NĂM THỨ BA . NGÀY 1-12-1979 . SỐ 33 .

ISSN 0153-3762
Commission Paritaire n° 59809
Dépôt Légal n° 44101
Mensuel publié par l'Association Générale des
Etudiants Vietnamiens de Paris
Directeur : Trần Bắc Quảng

Chèque, Money Order, Mandat Postal để tên :
A.G.E.V.P.
Địa chỉ : A.G.E.V.P. 5 rue Albert Camus
92340 Bourg La Reine, France

Giá báo dài hạn :

	Pháp	Âu Châu	Thế Giới
11 số	50 FF	60 FF	70 FF
Đặc San Xuân	20 FF	23 FF	25 FF
12 số	70 FF	83 FF	95 FF

Giá mỗi số : 5 FF

lãnh NHÂN BẢN

Nói với người Miên

Hiện nay ách thông trị của Hà Nội đang đề nâng trên cả ba dân tộc Việt Miên Lào. Những điều đáng nói là dân tộc Miên là dân tộc đ a n g chịu đựng những thù' thách lớn lao nhất. Sau khi g a n nửa dân số bị tiêu diệt dưới bàn tay sắt máu của Pol Pot, phần n h ã còn lại cũng đang chết dần mòn vì bệnh tật và đói khát.

Không phải tại vì trên thế giới chẳng có ai thương xót và muốn cứu giúp, mà chính vì những cản trở và khó khăn do Hà Nội và tay sai c a m quyền ở Nam Vang dựng lên trước mọi đề nghị cứu trợ quốc tế trong mấy tháng qua. Kết quả là dân Miên tiếp tục chết hàng trăm, hàng ngàn cũng chỉ vì th a m ý chính trị của một số người ở Hà - Nội muốn dùng khi giới đói để tìm cách khác phục dân Miên và một số người khác ở Nam Vang, sau khi bán nước, đã bán cả dân tộc để đổi l a y hủ quyền.

Thước tình cảnh khốn cùng của con người, không có một chiều nào có thể đ i n g vững. Chỉ có một việc l a m duy nhất là cứu giúp với mọi phương tiện, bằng đ u m o i cách.

Riêng đối với người Việt chúng tôi, những phải chỉ có khía cạnh nhân đạo trong vấn đề Kampuchia. Chúng t a b i thấy có trách nhiệm trong lễ sống còn của d a n Miên. H ãn a i hết chúng tôi chia x e nỗi đau thường của dân tộc Miên vì chúng tôi mang cùng giống máu với những kẻ ở Hà nội đang trực tiếp hay gián tiếp góp phần vào tai họa của dân Miên. Và chúng tôi muốn khẳng định l cách n o h ết là không bao giờ có mối thù nào giữa dân Việt và dân Miên. Mỗi hiểm khích chỉ là chiêu bài do những kẻ cầm quyền nuôi dưỡng để theo đuổi những ý đồ xâm lăng và các mộng bá quyền cuồng vọng. Chúng tôi muốn nhắc lại cùng các bạn Miên rằng dân t o c Việt là một dân tộc hiếu hòa. Con t o c ác t a y trời mà nhà cầm quyền Hà Nội đã gây nên, đối với dân Miên cũng n h ù đối với dân Việt, họ sẽ phải tra một cách xứng đáng.

Thêm nữa, vì cùng l a nạn nhân của chế độ Hà Nội, dân Miên và dân Việt phải cùng nhau sát cánh để đập đổ' kẻ thù chung. H ãn bao giờ hết vận mệnh của dân Miên gắn bó với vận mệnh của dân Việt. H ãn bao giờ hết hy vọng của dân Miên đi liền với hy vọng của dân Việt. Chúng ta cũng mơ ước một ngày mai chúng sống trong thanh bình, n o a m và hạnh phúc. Chúng ta nguyện cùng đi trên con đường gian khổ của đấu tranh đ u a đến ngày giải phóng tương lai.

QUỐC TẾ LÊN AN HÀ-NỘI

• CỨU TRỢ DÂN MIÊN VẤN GẤP KHÓ KHĂN • L.H.Q. ĐÒI HÀ-NỘI RÚT KHỎI KAMPUCHIA

Trong tháng qua, hai ngày 5 và 12 đã là khởi đầu của hai buổi họp quốc tế về vấn đề Kampuchia tại trụ sở Liên Hiệp Quốc. Mặc dù hai buổi họp mang hai tính cách khác biệt và theo hai mục đích khác nhau, nhưng cả hai đều nói lên mối quan tâm của cộng đồng thế giới đối với tình hình Đông Nam Á nói chung và Kampuchia nói riêng. Cả hai buổi họp cũng đã làm nổi bật thể đúng cố lập của Hà Nội chỉ còn được mỗi hậu thuẫn của khối Nga Xô.

CỨU TRỢ DÂN MIÊN LÀ MỘT VẤN ĐỀ KHẨN CẤP

Buổi họp đầu tiên dành

Ba Lê tự hỏi Hà Nội muốn gì

Chính phủ Pháp bắt đầu sốt ruột và đặt nhiều nghi vấn về thiện chí của Hà Nội. Sau chuyến đi Hà Nội của ông Stim, thứ trưởng Pháp, vào tháng 7, đưa đến việc ngoại trưởng Pháp Poncet đề nghị tại Hội Nghị Genève một thời gian 6 tháng trong đó Hà Nội sẽ đình chỉ các chuyến đi "bán chính thức" của người tỵ nạn và đã giúp cho Hà Nội không bị lên án quá gắt gao bởi cộng luận, chính phủ Pháp vẫn chờ đợi vài cử chỉ thân thiện từ phía Hà Nội. Chẳng hạn Pháp muốn Hà Nội quyết mau chóng v a n đề 4 ngàn người Pháp gốc Việt hiện vẫn còn kẹt lại Việt Nam.

Nhân dịp gặp gỡ Phan Hiền tại Liên Hiệp Quốc, ông Poncet có nhắc lại rằng chính phủ Pháp khó lòng gia hạn các thỏa ước hợp tác hay giữ nguyên những khoản đã được huá trao cho Hà Nội mà vẫn chưa được Hà Nội xử dụng.

AI cũng biết chính là vì Hà Nội mãi miết theo đuổi chiến tranh bỏ quên việc xây dựng và kiên thiết nên những hợp đồng trang bị nhà máy, tìm kiếm đầu hóa... được ký kết với những công ty Pháp đều bị ngưng trệ từ mấy năm nay.

Câu hỏi cần được đặt ra là Hà Nội có thực sự muốn hợp tác với Ba Lê không, hay chỉ muốn dùng những người Pháp và những quyền lợi của Pháp còn bị vướng ở Việt Nam làm con tin để nhờ Ba Lê gỡ bỏ các khó khăn ngoại giao như tại Geneva? Câu hỏi thứ nhì là, nếu như vậy thật, thì Hà Nội còn dùng thủ đoạn đó được bao lâu nữa?

cho việc tìm kiếm phương tiện và những phương thức hữu hiệu nhất để cứu dân tộc Khô Me khỏi nạn diệt vong. Đây là một hội nghị quốc tế do Pháp đề xướng ra, và trong ban diễn văn khai mạc, ông Poncet, ngoại trưởng Pháp, đã nhấn mạnh trên khía cạnh nhân đạo thuận tụy. Ông tuyên bố: "Phải bỏ sang một bên mọi quan điểm chính trị, mọi nhân xét trái ngược. Vấn đề duy nhất là nạn diệt vong của cả một dân tộc. Nhiệm vụ của cộng đồng thế giới của trên tinh thần nhân đạo, ở ngoài mọi quyền lợi và chủ thuyết". Và Pháp Quốc, như để làm gương, cho biết sẽ đóng góp khoảng 15 triệu đô la vào công việc cứu trợ.

Tờ Nhân Dân hôm 11-11, trong một bài ký tên "Người Bình Luận" viết: "Tình hình Kampuchia rất khả quan và rạng rỡ", không hiểu sao các quốc gia thuộc khối ASEAN "lại quyết định ra một tình trạng quá đen tối để nhớ nhự giọt nước mắt ca sầu trên những nạn, đói trầm trọng, những khổ đau rộng lớn".

Ông Poncet cũng nhắc nhở là tất cả mọi phương tiện chuyên chở hiện hữu sẽ phải được đem ra xử dụng: đường bộ, đường thủy, và nhất là đường hàng không. Ông yêu cầu Nam Vang mở lại các phi trường Battambang và Siem Reap cũng như một số sân bay nhỏ để công việc cứu trợ có thể được thực hiện nhanh chóng. Ông cũng lại

đề nghị thêm là nếu khó thực hiện được những cách thức nói trên, thì phải cần nghĩ đến việc thả dù thực phẩm và thuốc men xuống lãnh thổ Miên.

KHÔNG TRÁNH KHỎI SỢI NỎI CHÍNH TRỊ

Mặc dù hội nghị chỉ muốn đề cập đến vấn đề cứu trợ, khía cạnh chính trị cũng được phôi bày qua những lời tuyên bố đến sau. Phe Khô Me bù nhìn thân Hà Nội, tuy không được phát biểu, nhưng cố cho ra một bản tuyên bố tố cáo "phong trào bôi nhọ và tuyên truyền của đế quốc và phản động về sự thiếu thiện chí" - không bao giờ có - của nhà cầm quyền Kampuchia". Họ nói thêm là Nga Xô đã viện trợ cho hơn 200 ngàn tấn hàng cứu trợ. Điểm này đã khiến các quan sát viên suy nghĩ, không biết rằng nếu thật thì số hàng nói trên được dành cho Miên hay là quân cụ và thực phẩm cho quân đội CSVN tại Kampuchia, hiện đang gặp phải những vấn đề tiếp vận khó khăn. Ngoài ra Nam Vang cũng tố cáo việc Hoa Kỳ muốn chuyển hàng hóa và lương thực từ Thái Lan vào Miên qua hai quốc lộ số 5 và 6 như "một sự xâm phạm của ngoại bang vào nội bộ Kampuchia với mục đích tiếp tế cho bè đảng của Pol Pot đang bị dân tộc Khô Me xua đuổi". Đồng thời, cùng với Hà Văn Lâu, họ đề dọa sẽ bắn rơi máy bay nào vào khu phần Kampuchia mà không được phép trước.

(Xem tiếp trang 4)

ĐÔNG-DƯƠNG MỖI NGÀY MỘT NGHIÊM TRỌNG.

LÀO SẮP SỬA BÙNG CHÁY ?

Trong lúc những vụ biến phá qua biên giới Thái liên tiếp xảy ra và đã khiến chính phủ Vọng Các thấy cần phải triệu hồi vị đại sứ ở Hà Nội về để tư vấn, các quan sát viên đều ghi nhận là tình hình ở Đông Dương đã tiến đến một mức độ nghiêm trọng hơn hẳn trong tháng qua.

Hoa Kỳ đã đặc phái thủ trưởng Holbrooke, người có trách nhiệm về các vấn đề Việt - Đông và Thái - bình Dương, sang Vọng Các, Tân Gia Ba và Kuala Lumpur, cho thấy mối quan tâm của Hoa Kỳ trước những diễn biến của tình hình trong vùng. Tại Bắc kinh nhân dịp tiếp đón chủ tịch quốc hội Thái ông Harin Hongskula, phó thủ tướng TC Đặng Tiểu Bình lại nhắc lại lời dọa nạt Hà Nội "Trung quốc sẽ dùng về phía Thái Lan nếu Thái Lan bị VN tấn công."

Tại Lào, đài phát thanh Vạn Tượng cho biết "quân đội đã được đặt trong tình trạng báo động để chống lại mọi âm mưu của đế quốc (Hoa Kỳ) và bọn bành trướng (Trung Cộng) nhằm mục đích xâm nhập lãnh thổ Lào". Cũng theo đài này, Bắc kinh đã tu tập nhiều sư đoàn dọc theo biên giới Bắc Lào và đồng thời phát động cùng với đế quốc Mỹ một chương trình tâm lý chiến sâu đậm trong dân chúng và quân đội để thúc đẩy họ quay lại chống chính quyền. Tờ báo "Tiếng nói Nhân dân" có quan của Đảng Nhân dân cách mạng Lào viết "Những người cầm quyền phản động ở Bắc kinh cộn tuyên bố sẽ giúp bọn phản động Lào lật đổ"

(Xem tiếp trang 9)

Xã-Hội Chủ-Nghĩa đưa ta đi về đâu ?

Một năm sau khi lập hôn thú Mối tình Hà Nội-Mạc Tú Khoa đi về đâu?

Mối tình giữa Liên số và Công sản VN đang trong một giai đoạn mới. Đó là câu hỏi người ta có thể tự đặt nhân dịp kỷ niệm 1 năm ngày Hà Nội và Mạc Tú Khoa ký kết hiệp ước thân hữu và hợp tác. Trong bản diễn văn dài lê thê được gửi qua Mạc Tú Khoa, giới cầm quyền Hà Nội nhắc lại tầm quan trọng của hiệp ước đối với sinh hoạt chính trị của hai bên và cho rằng hiệp ước nói trên đã "đóng góp hữu hiệu cho công cuộc bảo vệ hoà bình và ổn định tình hình ở Đông Nam Á" và nhờ vậy "thầu thân được các tỉnh và hậu thuẫn của mọi quốc gia yêu chuộng hoà bình".

Chắc hẳn đây không phải là cảm tưởng của các quốc gia ở vùng Đông Nam Á nhưng Hà Nội cũng không ngại ngại tiếp thêm là VNHCN sẽ cố gắng hết sức để "đẩy mạnh thêm" tình hữu nghị vĩ đại, tình đoàn kết cách mạng và sự hợp tác anh em với Liên số trong tình thân hữu hiệp ước.

Báo Nhân Dân cũng không khỏi ngó lơ ca tụng Liên số như nền tảng vững chắc nhất, như động minh đáng tin cậy nhất của nhân dân Việt Nam trong bước tiến xây dựng Xã hội chủ nghĩa và bảo vệ lãnh thổ. Ngoài ra những tổ chức như Hội Hữu Nghị Việt Nam-Liên số, Liên Hiệp Phụ Nữ VN v.v. đều gửi thư ca tụng những các hội ban ở Liên số, và hết lòng "ghĩ ơn Liên số đã giúp đỡ lực lượng trong chiến tranh chống Mỹ, và bây giờ trợ giúp cuộc chiến chống lại chính sách bành trướng của nhà cầm quyền Bắc Kinh".

Qua tất cả lời lẽ trên, người ta thấy rằng giới cầm quyền Hà Nội xét như cốt yếu sự hậu thuẫn của Nga số trong giai đoạn hiện tại. Điều này để hiểu khi người ta biết rằng chế độ CSVN lúc này sống còn hay không hoàn toàn phụ thuộc vào Nga số. Mặt khác người ta cũng hiểu rằng Hà Nội hẳn bao giờ hết, trong lúc đang hành quân để diệt đối kháng Khố Mè, trong lúc tình hình căng thẳng tại biên giới Trung Cộng với cả Lào lẫn Việt Nam, muốn dùng tình hữu nghị Nga-Việt và đặc biệt nhấn mạnh tới hiệp ước Nga-Việt như là bùa, để ngăn chặn một phần ứng cứu của Trung Cộng.

Tuy nhiên người ta cũng thấy được ngược lại là cách thức để cao Liên số qua tron của Hà Nội có thể là một phương thức để tự trấn an, che dấu những khó khăn thâm kín chưa tiện nói ra. Ai cũng còn nhớ cảnh "mối tình rạn nứt" hôm trước đã có thể nhanh chóng đổi thành "mối thù truyền kiếp" hôm sau giữa Bắc Kinh và Hà Nội. Điều khác là trước sự việc Mạc Tú Khoa và Bắc Kinh tái nhóm những vụ đàm phán, phân ứng của CSVN có điểm phần lo âu. Đặc phái viên của uỷ Viên Đông Kinh Tế cơ phi nhập tử miệng một viên chức của Hà Nội cầu "Trung Cộng muốn tạo rạn nứt trong sự kết hợp giữa Việt Nam và Liên số". Ngoài ra chính Lê Duẩn, trong một buổi lễ tiếp đón bí thư đảng Cộng sản Bulgaria, cũng nhắc lại là trong lúc chiến tranh, Trung Cộng "đã tìm đủ mọi cách để tách rời VN khỏi Liên số và cộng đồng

Xã hội chủ nghĩa". Điểm la hôn là tuy có thoai khế phở, là đại diện của Nga số Duẩn cũng đặc biệt dài giọng để cao tình hữu nghị giữa Liên số và VNHCN như "một bản đạm vững chắc cho bằng lối của cộng cuộc xây dựng xã hội chủ nghĩa và phụng về tổ quốc". Duẩn cũng thêm là về phần CSVN thì bao giờ cũng hết lòng bồi đắp cho sự hợp tác giữa hai bên trên mọi phương diện.

Người ta có cảm tưởng là ấy, này và lo lắng về lòng trung trung của quan thầy đồng minh, Duẩn đang hết lời bày tỏ lòng trung thủy của chính mình để kéo dài chuỗi ngày êm ấm và xoá dần vết bóng đổ vớ ra xa.

Đây cũng chỉ là một cách khác để nhìn vấn đề. Còn điều chắc chắn là Trung Cộng đã bày tỏ ý định mang vấn đề VN ra bàn cãi với Nga số. Việc đó có thành tựu hay không là chuyện khác, nhưng việc các cường quốc tìm cách thủ lợi trên đầu các thuộc hạ hay đàn em thì chỉ là một lẽ thường và không thể không làm cho CSVN lo lắng. Có lẽ CSVN đang cay đắng học lại bài học đó, trong lúc Nga số bức mình vì thấy đàn em sa lầy, không giải quyết nổi chuyện Kampuchia, gây ra bao nhiêu phí tổn cũng như thiệt hại ngoại giao.

TRẦN VĂN NGỌC

Nghĩ gì? Cho ngày mai?

Nghĩ gì cho ngày mai? Vấn đề đang sôi nổi, đang được thảo luận thật nhiều, mở xé thật nhiều. Vì bất cứ một đoàn thể, một tổ chức yêu nước nào cũng phải nghĩ tới. Qua các bài trước, Lê Nguyễn Diệp, Phạm Chí, Bùi Miên Thảo... cho ta những phân tích về ý thức hệ, lý thuyết, song song với hành động, và những lối khuyến huỷ lý. Dĩ nhiên đó là những nguyên tắc bản, những nỗ lực đưa tới chủ thuyết cho một cuộc cách mạng chân chính, mà vấn đề đạo đức, nhân bản được đặt lên hàng đầu. Nói đến cách mạng, ta phải nghĩ tới sự thay đổi bao hàm ý nghĩa tốt đẹp. Kết quả của một cuộc cách mạng mà không có gì tốt hơn những đường lối cũ, thì không đáng gọi là cách mạng. Như vậy, ta có thể định nghĩa cách mạng là thay cũ đổi mới, dành quyền, đem hạnh phúc đến cho mọi người, đem tự do, giải phóng, nhân vị và bình đẳng, quyền làm người cho một dân tộc. Vậy, dù muốn dù không, bọn Công sản Việt Nam lẽ tất nhiên là bỏ phần lại cách mạng, giả hình cách mạng để che đậy ý đồ gian manh, là bành trướng chủ nghĩa vô thần duy vật.

Làm sao ta có thể đặt căn bản cho một cuộc cách mạng giải phóng dân tộc sau này? Những bài trước, Lê Nguyễn Diệp, Phạm Chí đã cho chúng ta những ý kiến riêng của

ho về một nền móng lý thuyết. Ở đây, tôi xin tạm bàn về khía cạnh tích cực. Cũng không xa với làm, đối với những nguyên tắc, lý thuyết và cách áp dụng trong những bài trước.

Thật nghĩ muốn tiến tới những mục tiêu cần thiết vừa bản, trước tiên nên đặt ra vấn đề đoàn kết. Những quan điểm, mâu độ cá nhân đã đến lúc phải được gạt bỏ, để nhìn về một mục tiêu chung, COUNTRY. Có người nói, mặc dầu khác quan điểm những mục tiêu cuối cùng giống là được. Nói vậy họ đã quên rằng quan điểm tiến dần lên một đường lối, đường lối tưởng tượng cho một chính sách. Khác chính sách thì làm sao về chung cùng một mục tiêu? Việc cần thiết, đặt lại vấn đề hy sinh quan điểm cá nhân, hy sinh tánh ích kỷ, mưu đồ để tiến của mỗi người.

Tình yêu thương, đoàn kết có được khi tất cả dân Việt lưu vong biết nghĩ tới mục tiêu chung của dân tộc. Mạt bỏ riêng tư phe nhóm, đoàn kết lại. Thống cảm lẫn nhau, sát cánh với nhau mà tranh đấu. Chuyện tranh đấu không cũng có những thể liên hoàn như quân sự vậy. Bọn Công sản quá biết nghĩ thế, chúng đang ra sức gây chia rẽ, phe này nhóm nọ.

Khi đã đạt được sự đoàn kết giữa tập thể người dân Việt lưu vong, ta mới nghĩ tới chuyện trở về. Người Việt xin được nói ý kiến của mình trong câu chuyện trở về. Làm sao ta trở về? Nhờ vào cường quốc và ngoại viện ư? Nếu không có sự chuẩn bị, ta cũng sẽ rơi vào vấn đề cầu cạnh ư. Từ trước tới nay, nhiều lãnh tụ trong các phong trào giải phóng dân tộc đã làm, và đã thành công. Nhưng cái tại hai khó lường, ấy là ảnh hưởng, áp lực nặng nề của ngoại bang đè nặng trên bất cứ quốc gia nào theo con đường này. Ngô Đình Diệm về nước nhờ Hoa Kỳ, Hồ Chí Minh về quê nhà Liên số. Tổng thống Diệm bị giết chết tức tưởi, chỉ vì không muốn lệ thuộc, muốn tách rời áp lực Hoa Kỳ. Hồ Chí Minh với tham vọng đã nhận điều kiện của Cộng sản quốc tế, trở về nước. Và hậu quả sau khi ông ta chết đi, còn để lại một nhóm tay chân vong bản, cuồng sát và tàn bạo, đang hiện hành thủ thi những chính sách diệt vong, diệt chủng. Khách quan mà nói, cả hai ông Diệm và Hồ Chí Minh, nếu thực sự có nhiệt tâm trở về cứu quốc, cũng đã phải bỏ rơi và thiếu chuẩn bị. Họ có tình thần dân tộc đến đâu, cũng không thể chịu hoàn cảnh lệ thuộc, chủ nghĩa Tư Bản và Cộng Sản. Cả hai đều đã biết thế, nhưng hoặc vì nóng lòng giải phóng quê hương dân tộc, hoặc vì muốn cướp lấy thời cơ, rồi dùng tài sức của mình để chuyển hoá chính sách, họ đã trở về trong sự hứa hẹn của các cường quốc, rồi cũng chính Tư Bản và Cộng Sản đã giết chết những mong ước xây dựng quê hương của họ.

Bài học của Do Thái cho ta những suy nghĩ về Phục Quốc, về những khai niệm Phục Hưng Dân Tộc. Làm thế nào khi trở về, mỗi người đều góp phần. Góp phần để sẵn sàng dấy lui điều kiện của ngoại bang. Muốn vậy ta phải có vốn để phát

triển, có nhân tài, chuyên viên...khả dĩ sớm thay thế ngoại viện và chuyên viên ngoại quốc. Có những đoàn thể quá hàng say trong việc tuyên truyền chống cộng mà quên đi những thủ khác kỹ kếp phần quan trọng. Đó là vốn liếng cho ngày về, nhân lực cho sự phục hồi xây dựng. Lặn sông, người ty nan càng đông, tiếng chống Cộng càng được khuếch đại, vì đó là bản phần của mỗi người. Đồng thời, chuyên phát triển tiềm năng hải ngoại cũng phải được chú ý, cấp thời khai triển trở mới tăng lợi nhuận dân. Đã có nhiều đoàn thể muốn hoạt động hải hiệu hơn, họ tìm đến ngoại bang thì để rình khi đất vạt để giúp về điều kiện thì lại khó. Điều kiện luôn luôn được đặt ra. Điều đáng nói là, tự chúng ta hãy chuẩn bị để sớm tự túc được. Một vài nam chúng là bác.

Tại sao không nghĩ đến chuyện 5 hay 10 năm sau? Qua thời gian ấy, ta có thể có số vốn không nhỏ, với số người rải rác trên khắp thế giới này, với đầu óc thông minh, cần mẫn trong công việc. Các tài năng được dịp phát triển, nhân tài sẽ vô số, đang được nhận nần, huấn luyện không tốn kém. Tổng số chuyên viên ấy, đang rải đều khắp hoàn cầu, học hỏi tất cả những cái tinh túy của mỗi dân tộc. Chúng ta đâu còn phải lo ngại chuyên viên. Nếu tổng hợp được con số đó cho công việc phục hưng nước nhà, ta có hẳn gánh nặng là thuộc, và kinh tế nước ta sẽ sớm phục hồi, tầm tiếng. Vấn đề đòi hỏi một tinh thần dân tộc cao độ. Tinh thần đó vốn sẵn có, nhưng cần được phát huy. Việc phát huy, tinh thần dân tộc đòi hỏi ở các bộ nhiều hy sinh, đi sâu vào quan chúng, sinh hoạt và sinh hoạt, cho tất cả mọi tầng lớp nhân dân. Dùng mọi phương tiện giáo dục, văn nghệ, báo chí, phát thanh và ngay cả trong những sinh hoạt của tôn giáo nữa. Có như vậy mới đúng nghĩa tích cực, bồi bổ phần chủ quyền dân tộc chúng phải của riêng một người, một tôn giáo hoặc một đoàn thể.

Chúng ta sẽ phải trở về. Vấn đề chỉ còn là thời gian. Bởi một chế độ tàn ác nào cũng sẽ bị quét ngã. Những biến chuyển quốc tế, quốc nội hiện nay, cho ta thấy rõ điều ấy. Vậy ta chuẩn bị cho ngày trở về không phải là không tưởng nữa. Điều cần phải nghĩ tới, là khi về có phải để tranh dành quyền lợi không? Có vì tư lợi cá nhân mà nỉu kéo ngoại bang nhập cuộc không?

Đề chăm dùi, tôi men phụ quốc nữa ra 2 thì dụ của những người bạn có tình thần trong đồng hướng tích cực nói trên. Một đứa mang hoài bão trở về dạy sinh ngữ trường Bau Dội, một người khi họ có giấy. Đứa khác thì từ tình sẽ làm ra ít tiền, mang về mở một nhà may cần mĩa nhỏ nhỏ, vì nó que nó van còn dùng tre để cần mĩa làm đường. Khi nào chúng ta, những người dân Việt lưu lạc cơ nhiều người nghĩ như vậy, lúc ấy ta khỏi bối rối, lung tung là làm thế nào để trở về, làm sao để cứu nước rồi dựng lại nước!

NGUYỄN TRUNG THÁNH

Tử thế Nga xuống thấp ở DNA

Trong lúc Nga số tiếp tục dồn dập gửi những đơn yêu cầu chính phủ Thái mở rộng thêm không phận cho các phi vụ của Nga qua Hà Nội mà không được kết quả, người ta ghi nhận rõ rệt một không khí người lạnh trong bang giao giữa Nga số và các quốc gia thuộc Hiệp Hội các quốc gia Đông Nam Á (H.C.H.Q.Đ.N.A.:Thái, Phi, Mã Lai, Nam Dương, Tân Gia Ba).

Mặc dù mới đây thủ tướng Mã Lai có qua viếng thăm Mạc Tú Khoa và ngoại trưởng Nga Kossyguine có sang đáp lễ thủ tướng Thái ở Vong Céc, Nga số cũng không đánh tan nỗi lo lắng càng ngày càng sâu đậm trong giới lãnh đạo của khối Đông Nam Á, gây ra bởi chính sách Hà Nội tại Đông Dương với sự trợ giúp đắc lực của Nga số.

Các nhà lãnh đạo của HIHQ DNA cũng một mực giữ vững lập trường không nhích nhấc ngón tay để cam quyền của Heng Samrin ở Nam Vang, tuy nhận được từ phía Nga số nhiều lời dụ dỗ và áp lực. Chính họ đã khởi xướng việc mang vấn đề Kampuchia ra thảo luận tại Đại hội đồng Liên Hiệp Quốc đưa đến một bản nghị quyết, được đại đa số thành viên chấp thuận, đòi hỏi sự triệt thoái của mọi lực lượng vũ trang ngoại quốc ra khỏi Kampuchia. Đó là một thất bại ngoại giao to lớn của Nga số và chủ hậu tại hội trưởng Liên Hiệp Quốc.

Gần đây các quốc gia Đông Nam Á cũng nhất loạt từ chối không cho phép các chiến hạm của Nga số cập cảng mặc dù Mạc Tú Khoa cố cho rằng đây chỉ là những

chuyến ghé thăm với mục đích thật chất thêm tình hữu nghị giữa đôi bên. Hiên nhiên là việc Nga số gia tăng hoạt động của hải quân ở Thái Bình Dương và Ấn Độ Dương đã không làm yên lòng các quốc gia Đông Nam Á vốn sẵn có nhiều nghi ngờ về chính sách của Nga số ở vùng này. Những cho đến bây giờ mới ác cam chĩa bao giờ hiện ra một cách rõ rệt như vậy, có thể nói là sau những tháng lụi của Nga số ở Đông Dương qua vai trò tay sai của Hà Nội, Nga số đã lo diện rõ rệt cho các quốc gia Đông Nam Á thấy Nga phủ một cường quốc bành trướng. Nam dương và Mã Lai Á xưa nay vẫn có nhiều lo sợ nhất về phía Trung Cộng, bây giờ cũng thay đổi hẳn để đất Nga số lên hàng đầu danh sách những kẻ ghê gớm. Nếu nhớ lại vào hồi năm trước Nhật Bản đã xoay ra ký kết thỏa ước hữu nghị với Trung Cộng thay vì đi gần lại Nga số, thì người ta có thể nói là chính sách của Nga số đã không mang lại những kết quả mong muốn ở Viễn Đông, mặc dù có được một bản đáp tại Đông Dương. Ước mong của Nga số là có được một liên minh ở Đông Nam Á chưa bao giờ lại xa với như bây giờ. Tình trạng đó tất nhiên có thể khiến cho giới lãnh đạo Nga số suy nghĩ và khi, một ngày kia, họ nhận thấy là việc nuôi Cộng sản Việt Nam tốn kém không ít so với những kết quả thu lượm được chắc hẳn họ cũng sẽ phải duyệt lại đường lối, cho dù phải hy sinh quyền lợi dân em.

HUYNH TIẾN BẠC

NGANG NGƯỢC

Theo tuần báo Newsweek :

■ Giới ngoại giao ở Hà Nội cho biết có thấy những thông tin cổ vũ trợ cho dân Miền với bằng những UNICEF, được mang ra làm dụng ở Hà-Nội.

■ Ba Thượng Nghị sĩ Hoa Kỳ sang Kampuchia để yêu cầu Nam Vang chấp thuận một chương trình cứu trợ cho dân Miền.

■ Hà Nội bước tới Bắc Kinh lần thiết mạng hai lịch thông biên trong một vụ xét (28/10).

■ Công việc từ thiện của con tàu " Quang Đáo " được dừng trong việc cứu vớt và săn sóc những thuyền nhân ở Mã lai và Nam Dương đã kết thúc. Dụng cụ y khoa được tháo gỡ và chuyển lên đảo Poulo Bidong để giúp vào việc trang bị một bệnh viện tại đảo này. Con tàu bây giờ được dùng vào việc chuyên chở hàng cứu trợ cho dân Miền.

■ Tổng Thống Pháp được cao ủy ty nạn LHQ trao tặng huân chương NANSEN ghi nhận những nỗ lực của chính phủ Pháp trong việc cứu giúp dân ty nạn Đông Dương.

■ Giai đoạn tranh cử bán chính thức tại Hoa Kỳ vẫn tiếp diễn gay go. Về phía đảng Dân Chủ sau Tổng Thống CARTER, các ông Edward KENNEDY và Edmund BROWN (thông đốc tiểu bang California) cũng đã tuyên bố chính thức ra làm ứng cử viên. Về phía đảng Cộng Hòa số ứng cử viên lại còn đồng hành với các ông Ronald REAGAN, John CONNALLY, Howard BAKET, George BUSH. Hiện nay các cơ quan, thêm đó ý kiến đến cho thấy ông REAGAN đang dẫn đầu phía Cộng Hoà. Người ta còn chờ đợi thái độ của Tướng ALEXANDER HAIG cũng được xem như là một ứng cử viên tưởng lai

■ Đao chánh ở BOLIVIE. Chính phủ dân sự đầu tiên LA PAZ trong khoảng mười năm qua lại bị quân đội lật đổ. Nếu nhắc lại là từ 150 năm vừa qua, đã có gần 200 vụ đảo chánh, người ta không ngạc nhiên khi biết tận nay Tình hình chính trị ở đây chỉ thêm phần xáo trộn.

■ Buổi đàm phán mới nhất giữa Bắc Kinh và Hà Nội hôm 22/11 cũng vẫn không mang lại một kết quả đáng kể nào. Nhân viên Long của phía T.C. nhắc lại hầu thuyên của Bắc Kinh cho Thái Lan và xét những vụ bắt phá hay xâm nhập của quân đội Hà Nội qua Thái " là một đe dọa trực tiếp cho an ninh và sự ven toàn lãnh thổ của Thái ". Đinh Nho Liêm của phía CSVN lên án những lời " vu khống nham hiểm " của bọn "cầm quyền bành trướng" Bắc Kinh.

Ngày 26-10-79, trong một buổi ăn với những đồng tác viên thân tín, Tổng thống Phác Chánh Hy bị hạ sát bởi Kim Jae Kyu giám đốc trung ương tin báo Nam Hàn trong suốt 18 năm năm chính quyền tổng thống Phác vẫn bị coi là một nhà lãnh đạo độc tài đàn áp đối lập, nhưng ngày 3-11-79, quốc tặng nhà "độc tài" này đã được cử hành một cách trọng thể với hàng triệu người quy tụ trên các đường phố để tiễn đưa nhà lãnh tụ qua cõi. Người ta ghi nhận sự có mặt của lãnh tụ đối lập trong đoàn người đưa đám, ông Kim Young San. Cái chết của tổng thống Phác có thể sẽ là bước đầu của một khúc quanh mới trong đời sống chính trị Nam Hàn, nhưng ai cũng phải công nhận là dưới thời đại thống trị độc tài của Phác Chánh Hy, Nam Hàn đã thực hiện được nhiều tiến bộ đáng kể, nhất là về phương diện kinh tế.

ĐẠI HÂN TRƯỚC 1945

Từ năm 1910, Triều Tiên (Nam và Bắc Hàn) bị đặt dưới sự đô hộ của Nhật Bản. Lúc đó, người Nhật thi hành một chính sách rất tàn bạo. Với sự bành trướng của cách mạng Tân Hội tại Trung Hoa do Tôn Dật Tiên khởi xướng, người Triều Tiên đã tranh đấu giành độc lập ngay từ những năm 1911,1912, nhưng họ bị đàn áp một cách rất tàn bạo (những tỉ vết về những sự đàn áp này còn để nặng lên con người Triều Tiên, gây khó khăn trong sự bình thường hóa với Nhật Bản về sau này). Mãi đến tháng 11/1934 hội nghị các quốc gia Hoa Kỳ, Anh, và Trung Hoa họp ở Le Caire (Ai Cập) và sau đó hội nghị tại Postdam (Hoà Lan 7/1945 có sự tham dự của Nga quyết định giúp Triều Tiên dành lại độc lập. Ngày 15/8/1945 Nhật đầu hàng vô điều kiện, ngày đó, trên nguyên tắc Triều Tiên được giải thoát khỏi nạn đô hộ để trở nên một quốc gia tự do độc lập.

CHIẾN TRANH NAM BẮC 1950-1953

Những ngày từ ngày được "giải phóng", nước Triều Tiên đã bị chia hai : phía Bắc dưới sự chiếm đóng của Nga và phía Nam do quân đội Mỹ kiểm soát. Tuy rằng tháng 12/1945 hội nghị 3 nước Anh, Mỹ, Nga tại Mạc Tú Khoa trụ liệu sau 5 năm các cường quốc sẽ trả lại quyền tự quyết cho dân Triều Tiên, nhưng trên thực tế điều đó không thực hiện nổi (đang Cộng sản Triều Tiên khi đó chống đối vì con yếu thế). Đến tháng 9-1947, Mỹ triệu tập đại hội đồng Liên Hiệp Quốc đưa ra quyết nghị tổng tuyển cử (48 phiếu thuận, 6 chống, 1 trắng) nhưng Bắc Hàn nhất định từ chối không thi hành quyết nghị của Liên hiệp quốc. Tuy vậy, tổng tuyển cử vẫn được tổ chức ở Nam Hàn (10/5/1948). Đến ngày 15/8/1948) chính phủ Cộng Hoà Triều Tiên ra đời ở miền Nam (tổng thống Lý Thuần Văn) và được Liên Hiệp Quốc công nhận là đại diện chính thức của Đại Hàn. Chỉ vài tuần sau (8/9/1948) đảng Cộng sản Triều Tiên đang ra đời chính phủ Cộng Hoà Dân Chủ Nhân Dân tại Bắc Hàn.

Sự xung khắc Nam-Bắc càng ngày càng rõ rệt. Ngày 25/6

1950 thủ tướng Bắc Hàn Kim Nhật Thành ra lệnh xuất quân trên cao vì tuyên 38 tấn công Nam Hàn. Chỉ trong vòng 2 ngày, quân Cộng sản đã chiếm gần hết Nam Hàn. Hải-Đông-Bao An Liên Hiệp Quốc nhóm họp, kết án Bắc Hàn, và cho quân Liên Hiệp Quốc đổ bộ đánh bật quân Cộng sản Bắc Hàn lên khỏi vĩ tuyến 38. Quân đội Liên Hiệp Quốc do tướng Mỹ Mac Arthur chỉ huy. Ngày 23/6/1951, Nga đề nghị ngừng chiến và hội đàm tìm giải pháp. Cuộc hội đàm diễn ra tại Bàn Môn Điếm. Trong suốt 2 năm sau đó chiến tranh giữa 2 miền vẫn dai dẳng và sau cùng ngày 27/7/1953, hai bên quyết định ngừng chiến lấy vĩ tuyến 38 làm ranh giới.

NAM HÀN TỪ NĂM 1953

Mặc dù được viện trợ kinh tế của Hoa Kỳ gần 2 tỷ đô la trong những năm 1953; 1956, chính phủ Lý Thuần Văn không đưa nổi Nam Hàn ra khỏi nạn đói. Trên phương diện chính trị, chính sách độc tài của Lý Thuần Văn đã gây ra nhiều bất mãn trong mọi tầng lớp nhân dân, nhất là quân đội. Ngày 19/4/1960 cách mạng bùng nổ : sinh viên nổi dậy chống chế độ Lý Thuần Văn, lấy danh nghĩa chống bầu cử gian lận. Lý Thuần Văn phải lưu vong sang Hawai và chết tại xứ này vào tháng 7/1965. Tháng 7-1960, một chính phủ dân cử

ra đời những không đủ sức để đương đầu với tình thế xã hội tràn lưc bấy giờ. Chỉ gần một năm sau, ngày 16/5/1961, quân đội đảo chánh, lật đổ chính phủ dân sự, và đưa tướng Phác Chánh Hy lên nắm chính quyền tại Nam Hàn.

Hai năm sau, một hiến pháp mới ra đời, và Phác Chánh Hy được bầu làm tổng thống. Phác Chánh Hy áp dụng một chính sách cứng rắn lấy châu bài chống cộng triệt để và phát triển kinh tế. Quân đội giữ một vai trò quan trọng, nắm mọi địa vị then chốt trong giường máy quốc gia, nhưng hành động chống đối trong nước bị coi là làm lợi cho cộng sản và bị đàn áp thẳng tay.

Nhờ những biện pháp mạnh bạo này mà Phác Chánh Hy tạo được một sự ổn định chính trị trong nước, gây điều kiện thuận tiện cho việc phát triển kinh tế. Qua nhiên, chỉ trong một thời gian ngắn (1962/1966) Nam Hàn đã tạo được những tiến bộ vượt bậc về sản xuất và nâng cao đời sống dân Nam Hàn. Lối tu trung bình mỗi đầu người tăng gấp 10 lần trong 4 năm đó. Vì vậy, đến năm 1967, Phác Chánh Hy được tái cử và tiếp tục đương đầu với chính trị của những năm qua.

(Xem tiếp trang 4)

KHỦNG HOẢNG TẠI ĐÔNG - Á

Ngày 26-10, lối 10 giờ đêm, giới tài chính và kinh tế của Nhật phải sửng sốt về tin họ vừa nhận được từ Hàn Thành. Tổng Thống Phác Chánh Hy của Đại Hàn vừa bị ám sát và đang ở trong một tình trạng trầm trọng. Vài tiếng sau, đại phát thanh Đại Hàn ra tuyên cáo: tổng thống Phác Chánh Hy đã tử trần và thủ tướng Choi Kyu Hah, chiếu theo hiến pháp, lên giữ chức tổng thống lâm thời trong thời gian 3 tháng, thời gian để sửa soạn bầu cử. Sau vài hôm điều tra, bộ Tổng Tham Mưu quân lực Đại Hàn ra tuyên cáo giải thích các sự việc đã xảy ra đêm đó. Tổng thống Phác Chánh Hy, cùng với chánh văn phòng Cha Chi Chol đã bị giám đốc cơ quan phản gián Kim Jae Kyu ám sát tại trụ sở cơ quan phản gián.

Nghe tin biến cố xảy ra ở Hàn Thành, Mỹ đã vội vàng gửi một số biện pháp để ngăn ngừa mọi diễn biến trầm trọng có thể gây ảnh hưởng quan trọng cho phòng tuyến Mỹ tại vùng Bắc Á Châu. Các quan sát viên chính trị quốc tế cũng cho đó là một vài thay đổi có thể phát xuất từ trong hay ngoài Đại Hàn. Lý do là tình trạng kinh tế phồn thịnh của Đại Hàn chưa đủ là một cái để vững chắc có thể ngăn ngừa một cuộc nổi loạn. Nhật là trước khi Tổng thống Phác bị ám sát, nhiều cuộc biểu tình đẫm máu đã xảy ra tại Pu San và Na San về phía Nam Đại Hàn. Va lại sau một thời gian 18 năm bị gò bó trong kỷ luật thép của Tổng thống Phác thì khệ ai giữ đặng do được trước phản ứng của dân chúng.

Mối hiểm nguy cho Đại Hàn

có thể phát xuất từ trong nội bộ. Điều đáng lưu ý là sự vắng mặt của một lãnh tụ sẵn sàng thay thế và đảm nhiệm trọng trách của bộ Tổng thống Phác. Mặt khác quân đội tụ tập trong tay quá nhiều quyền hành và các tướng lĩnh có thể bị quyền hành quyền rũ. Thêm vào đó các cuộc biểu tình có thể lại xảy ra, gây thêm phần xáo trộn. Nhưng gần một tháng đã qua, tình hình tại Đại Hàn vẫn bình thường, nhất là trên phương diện kinh tế. Không có sự lo âu, không có sự hoảng hốt mà mọi người, thủ hạ bạn, trông đợi sau khi hay tin Phác Chánh Hy tử trần.

Có lẽ sự trầm lắng tại Hàn Thành, cũng như sự cuồng quyết của Hoa Kỳ (lần đầu tiên được ghi nhận từ khi Nixon bị hạ bệ) đã làm Kim Nhật Thành suy nghĩ. Kim đã không vội dùng tình hình của quân "giải phóng miền Nam" như hằng mong muốn từ hơn một phần tư thế kỷ. Sự bất đồng của Kim, ngoài những lý do kể trên, hẳn phải có lý do phát xuất từ Bắc Kinh. Chuyển phiếu lưu năm 1950 của Kim đã thất bại nặng nề, mặc dầu được Trung Cộng ủng hộ triệt để và Mac Tú Khoa ủng hộ bằng tiền. Ngày hôm nay, Bắc Kinh đã thay đổi chính sách đối với Mỹ, và Nga Sô cũng ít chiêu có đến Bắc Hàn vì Bắc Hàn thân Trung Cộng. Hơn nữa, Nga Sô còn nhiều đất trên phải đối phó ở Đông Dương hay A Phú Hãn.....

Bởi vậy đến ngày hôm nay, người ta không thấy triệu chứng của một hiểm nguy từ phía ngoài xâm nhập vào. Việc này không có nghĩa là sự đe dọa từ phía Bắc Hàn và Nga Sô sẽ không bao giờ

Nhà triệu dân ty nạn Cao Miên đang cố bám vào sự sống mong manh trong cảnh khốn cùng dọc theo biên giới Thái-Miên ; và triệu người còn sót lại đang gầy chết vì chiến tranh, vì đói khát, vì bệnh tật trên một mảnh đất điêu tàn. Cả một dân tộc đang bị tiêu diệt lần nữa.

Cả thế giới lại xúc động. Tổ chức Liên Hiệp Quốc cấp tốc hoạch định chương trình cứu cấp. Nhân lực, tiền bạc, thuốc men, lương thực, quần áo, dụng cụ v.v. đã được chuẩn bị đầy đủ. Hầu hết các trợ ngại thuộc mọi lãnh vực - kể cả lãnh vực chính trị và hành chính đều được giải quyết một cách nhanh chóng cho công cuộc cấp cứu này.

Chỉ còn duy có một trở ngại cuối cùng. Trở ngại này lại do bọn cầm quyền cộng sản Hà Nội chùn chùn, dựa trên một quy luật quốc tế - luật bất xâm phạm vào nội bộ của một quốc gia - trong lúc chính chúng đang xua quân gây nên cuộc tàn sát ấy, với sự hỗ trợ của cộng sản Nga Sô.

Kể đó một đũa chầu vào tường mấy bần vải của lãnh hội nổi cái lý luận ngang ngược của một lũ mà lương tâm con người cần phải đào thải ra khỏi cộng đồng nhân loại.

THẤT TRÍ LANG

có. Nhưng sự hiểm nguy chưa xuất hiện vì thái độ của nhân dân Đại Hàn. Có lẽ những việc đã xảy ra tại Việt Nam và Kam Pu Chia trong mấy năm vừa qua đã làm sáng mắt người dân Đại Hàn về những hiểm họa của CS, đã đủ mạnh mẽ ngăn ngừa họ bước chân vào con đường phiêu lưu. Có lẽ những bước tiến gây ra bởi chế độ độc đoán của Phác Chánh Hy đã dịu bớt với cái chết của nhà lãnh tụ.

Đến ngày hôm nay, việc quân đội không tỏ ra có ý muốn lên nắm chính quyền trong giai đoạn chuyển tiếp này cũng là bằng chứng của một sự trưởng thành. Đồng thời thái độ bình tĩnh của nhân dân Đại Hàn trong tình trạng khó khăn cũng là một thành công của một xã hội, dựa trên một nền kinh tế thăng bằng trái hẳn với các quốc gia Trung Đông hay Nam Mỹ trong đó sự giàu có của quốc gia chỉ thể hiện qua sự giàu có của một vài ng. lãnh đạo. Tại Đại Hàn, mức sống trung bình của người dân đã khác hẳn với mức sống tại các quốc gia chậm tiến. Nền kinh tế đã có những cơ sở vững chắc, sự giàu có của quốc gia được phân phối một cách tương đối đồng đều, cho nên mức hiểu biết của dân chúng, và trách nhiệm của người dân cũng lên đến một mức khá cao.

Để kết luận, một nền kinh tế thăng bằng trong một quốc gia trên, đồng tiến triển không hẳn là thành tựu chân đưng nhưng biến cố loạn lạc đang cũng có thể giúp một đất tộc tránh khỏi những cuộc phiêu lưu không ngày mai.

NGUYỄN TRƯỜNG THƯỜNG

MỞ MANG KINH TẾ THEO ĐƯỜNG LỐI CS : 1 HUYỀN THOẠI ĐẠI HÀN :

- Hết thất bại nông nghiệp đến thất bại công nghiệp
- Đàng CSVN để lộ tình trạng kinh tế trầm trọng

Ban chấp hành trung ương đàng CSVN đã nhóm họp khoảng đại vào tháng 9 vừa qua tại Hà Nội. Đại hội lần thứ 6 này không thoát khỏi cái lẽ thường thường của những hội nghị trước và lại một lần nữa, đã bề mặt trên một sự thú nhận chính thức về thất bại của "cái gọi là kinh-tế-chủ-nghĩa-dân-chủ-xã-hội."

Hội nghị lần thứ 3, rồi hội nghị lần thứ 4 đã cho thấy rằng mức sản xuất nông nghiệp không cung ứng thích nghi với nhu cầu bù khẩu, chăn nuôi của dân chúng, không cung cấp nổi nguyên liệu cho kỹ nghệ, không chứa nổi phần thắng dư để đem ra xuất cảng. Để bảo chữa cho sự bất quân bình kinh niên giữa cung và cầu, đàng CSVN đã viện dụ mọi lý lẽ (thời tiết xấu, mất mùa, hành động không đúng theo chỉ thị của hạ tầng cơ sở cũng như của các thành phần dân chúng) và đã tiến đi thanh trừng luôn thể những cấp bậc lãnh đạo bị "thất sủng".

Năm nay, bản quyết nghị đại hội lần thứ 6 cho thấy một sự việc quan trọng. CSVN đã lún thêm 1 bậc trong vùng lấy kinh tế, và sau những thất bại liên tiếp về nông nghiệp của các năm qua lần đầu tiên đã lên tiếng công nhân sự bất lực của công nghiệp. Bản quyết nghị được đăng tải trong báo Nhân Dân ngày mùng 9 vừa qua, cho thấy một cách hùng hồn những khuyết điểm của gương máy kỹ nghệ của một số biện pháp được đưa ra nhằm cải tạo công nghiệp, các đó vạt tiêu dùng và một số nhu yếu phẩm.

Theo tờ Nhân Dân :
"Thực phẩm và những vật dụng thông dụng thiếu hụt cuộc sống người dân lao động cơ cực, gương máy kinh tế ngừng tác..."
"...Tình trạng này ngoài những hậu quả quan trọng trên cuộc sống thường ngày, đã đưa đến những biến chứng chính là hàng hóa khan hiếm, mất cân bằng cung cầu, lạm phát, mất cân đối giữa cung và cầu, mất cân đối giữa cung và cầu, mất cân đối giữa cung và cầu..."

Đó vạt thường dùng không những thiếu, còn đắt và khở tốt. Những vật tối cần thiết như đồ về sinh, bát đĩa, đồ đạc và phụ tùng học sinh đều hao hụt. Những thứ đưa ra xuất cảng thì được sản xuất quá ít ỏi, và giá bán ra ngoài quốc không trả nổi tiền nhập cảng nguyên liệu để sản xuất ra chúng, vì phân chất còn quá yếu kém so với đòi hỏi của thị trường quốc tế..."

Và đây là lời chông chế của giới lãnh đạo :
"Các thành phần trách nhiệm đã y lại, vịn vào các trung ương về việc nhập cảng chất liệu và đồ vạt tiêu dùng, và đã không biết đầu tư, quản lý, hoạch định, sử dụng các khả năng. Từ nay trở đi phải tích cực huy động tiềm năng quốc gia để đáp ứng với nhu cầu nhân dân và tăng gia sản xuất trên căn bản thường mại lành mạnh."

Xử dụng triệt để những nguồn nguyên liệu sẵn có trong nước, khuyến khích

thường mai là những biện pháp nằm trong khuôn khổ thông thường, "cổ điển". Ngoài ra còn một số biện pháp được gọi là cách mạng. Từ nay trở đi, phải dùng một cách đúng đắn các khả năng của giới trưởng giả tư bản đã thấu triệt giá luật tiến hóa của chủ nghĩa xã hội. Phải trung dụng nhẹ tư nhân miền Nam đã từng giao thông với các công ty tư bản ngoại quốc."

Quyết nghị cũng cho phép "những công ty VN đang có liên lạc với công ty ngoại quốc thường luông thẳng các hợp đồng với điều kiện có sự tán trợ của Bộ Thương Mại."
"Từ nay đến 1985, tại mỗi vùng công nghiệp chế biến sơ đàng phải cung ứng thích nghi nhân dân về những đòi hỏi tối thiểu hàng ngày và thành công về cả phẩm lẫn lượng trong công cuộc xuất cảng, hầu hội đủ ngoại tệ để nhập cảng những chất liệu và máy móc cần thiết."

Nổi bật lực của tập quyền CSVN trong cuộc mở mang kinh tế được đem ra phơi bày trước ánh sáng công luận qua những lời lẽ trên căn bản quyết nghị Hội Nghị kỷ thứ 6 : những mục tiêu năm trong kế hoạch ngũ niên 1976-1980 sẽ không được thực hiện trong khoảng thời gian đã hạn định, và sẽ phải dời lại 5 hoặc 10 năm nữa."

Mở mang kinh tế thường lấy đà từ sự phát triển nông nghiệp hoặc công nghiệp (nếu khở nói là từ cá hải) mức sản xuất gia tăng sẽ cho phép chứa ra phần thắng dư (sau khi đã đáp ứng tất cả các nhu cầu tại quốc nội) dành cho xuất cảng, và xuất cảng có ảnh hưởng tiên quyết trên khả năng nhập cảng các máy móc, thiết bị.

Sản xuất thiếu hụt sẽ đưa đến xuất cảng ít ỏi, sẽ khở đủ ngoại tệ để cho phép mua của ngoại quốc những đồ thiết bị tối cần để phát triển sản xuất; mặt khác, sản xuất thiếu hụt sẽ khiến mục tiêu thu phải sút giảm, tại VN hồ khẩu đã ở dưới mức tối thiểu nay còn bị cắt xén, sẽ làm giảm sút hiệu năng lao động, do đó mức sản xuất khó lòng vươn lên. Đó là cái vòng lẩn quẩn CSVN đang bị vướng vào và ít triển vọng thoát ra khỏi.

Trong các công cuộc mở mang kinh tế tại các nước CS theo chế độ hoạch định tập trung quyền hành, vấn đề dành "ưu tiên cho công nghiệp nặng hay nhẹ" thường được đặt ra và ví bành trưởng kỹ nghệ năng giúp sản lượng gia tăng mau hơn nên vấn đề trên luôn luôn được giải quyết bằng "sự-hy-sinh-về-tiêu-thụ-của-giới-lao-động-xây-dựng-một-ngày-mai-sáng-lan..."
Tại VN, tình trạng thiếu hụt về vật phẩm thường dùng gần đã đến một mức độ bị đặt nên Hội Đồng kỷ thứ 6 này đã huông ngăn ngại quyết định huông gia tăng sản xuất công nghiệp đồ vạt tiêu dùng !

Lý do những thất bại kinh tế liên tiếp này nằm nơi sự thiếu khả năng toàn diện của cấp lãnh đạo CS. Những

quan sát viên quốc tế đã không lẩn khi phân xét rằng "Họ chỉ biết chiến chinh và không biết quản lý thời bình". Đã bắt tay vào việc khuyến khích kinh tế mà không thấu hiểu quy luật số đàng của kinh tế rằng "Mỗi người dân là một đơn vị kinh tế có trí óc, biết suy nghĩ, biết tính toán hơn thiệt, nhằm thảo hoạch các lợi tối đa với một môn chi tiêu (về tiền tài hoặc công sức...) tối thiểu" là một sơ xuất vĩ đại ! Thật vậy, người công dân nào đại đại cần có cây cày để phải bán gạo của mình với một giá chính thức rẻ mạt không liên hệ gì với luật cung cầu của thị trường ? Người công nhân nào còn lòng dạ gia tăng sản xuất khi đồng luông mình không chút liên hệ với vật giá đang leo thang bên ngoài ? Mặt khác, người dân đâu có phải mù mà không thấy rằng thay vì sử dụng tài nguyên quốc gia vào công cuộc kiến quốc hầu đem lại no ấm cho người dân CSVN lại đổ dồn nỗ lực vào những cuộc viễn chinh xa xôi đến nỗi bị sa lầy ở Cam Bốt và bị đe dọa tại biên giới Hoa Việt.

Người dân đâu có mù để không thấy sự bất công xã hội, "hồ sâu giai cấp" giữa thành phần cán bộ án hồi lộ, rừng rinh tiến bực và đám dân đen đời hom hèm phải "lao động tốt". Người dân đâu có mù để không thấy thay vì vận dụng khả năng chuyên môn của mỗi tầng lớp dân chúng, thay vì sử dụng tiềm năng sẵn có (và đã mất bao nhiêu thời gian và tài nguyên để đào tạo nên) về nhân lực ở miền Nam, CSVN lại khống ngăn ngại hủy tàn lợi điểm này trong các trại cải tạo và vùng kinh tế mới.

Bản quyết nghị của Hội Đồng kỷ thứ 6 dường như đã nhận thức được điều sau đây : phải chăng những khó khăn vượt bực mà CSVN đang phải đương đầu trong và ngoài nước đòi hỏi sự liên kết giữa mọi thành phần quốc gia ? Biện pháp nhằm thu dụng những thành phần tư bản trường giá còn là một lợi cầu cứu gián tiếp huông về các quốc gia khở tự do : Việt Nam đã trở thành một gánh nặng mà chính Nga Sô, với 25 triệu tấn lúa mì và nhập cảng từ Mỹ cũng không dám lãnh nổi, phải gấp rút kiếm người tiếp tay !

Đâu sao chẳng nữa, hy vọng mở mang kinh tế dựa vào khuyến khích thường mại rất mong manh : một mặt, đòi hỏi quốc tế về nguyên liệu hoặc vật dụng đã được chế biến sơ đàng sẽ ngày càng giảm sút nhờ tiến bộ kỹ thuật huông về tiết kiệm nguyên liệu và do mức sống càng ngày càng cao khiến nhu cầu sẽ đặt trọng tâm về những công vật đã trải qua nhiều chế biến. Mặt khác trong khi CSVN đang say mê chiến tranh thì các quốc gia khác năng về nông nghiệp như Thái Lan, Mã Lai đã chú trọng đến việc phát triển công nghiệp nhẹ, tạo thêm những phần xuất khẩu mới về nông sản...v.v...VN HCNH khó mà theo kịp và cạnh tranh được.

VNHCN đang bị cô lập hóa trên bàn cờ quốc tế, VNHCN

đang sa vào chỗ bế tắc trợ cuộc xung đột Miên-Hoa-Việt nền kinh tế VNHCN kiệt quệ những sự kiện này đều có quan hệ mật thiết với nhau. Năm sau, rồi những năm sắp tới, những Hội Đồng khoảng đại của Ban Chấp Hành Trung Ương Đàng CSVN sẽ luôn luôn bề mặt trên những sự thú nhận thất bại về kinh tế. Hoạch định kinh tế chỉ là một kỹ thuật, mở mang kinh tế muốn thành công phải đi sát với nguyên vẹn của nghệ. Người dân Việt Nam khở chấp nhận chế độ CS và ngày nào còn ách thống trị của CS trên giải đất VN, ngày đó việc phát triển kinh tế chỉ là một huyền thoại, một trò bịp không lộ địa ra để mi dân, bắt dân phải hy sinh cực khổ cho thỏ giặc mộng bá chủ của bè lũ Duẩn Đổng.

HUYỀN VĂN NHIEU

QUỐC-TẾ LÊN ÁN HÀ-NỘI

(Tiếp theo trang 1)

Đại diện Trung Cộng thì cho rằng "dĩ luan thế giới đòi hỏi nhà cầm quyền Hà Nội đảm bảo rõ ràng và chắc chắn là hàng hóa củu trợ phải được do chính các viên chức của Liên Hiệp Quốc đưa tận tay nhân dân Miên trong mọi vùng. Nếu không thì những hàng củu trợ này có thể sẽ bị rơi vào tay kẻ ngoại xâm và tay sai của chúng".

Rốt cuộc ông Tổng Thủ Kỳ LHQ đã cho biết kết quả của cuộc hội nghị là thỏa lưỡn được hơn 200 triệu đô la, những các khó khăn về tiếp vận vẫn còn nguyên vẹn. Câu hỏi làm sao đưa hàng củu trợ vào Cao Miên và phân phối được cho dân Miên cũng đã không được nhà cầm quyền Hà Nội và Nệm Vang trả lời một cách thỏa đàng.

VẤN ĐỀ CHÍNH TRỊ ĐƯỢC ĐẠI HỘI ĐỒNG LHQ XÉT

Trong khung cảnh những buổi thảo luận của Đại Hội Đồng LHQ, vấn đề Kampuchia đã được mang ra mổ xẻ vào ngày 12-11 theo lối yêu cầu của các quốc gia thuộc khối ASEAN với sự do đầu của gần 30 quốc gia. Lần này các vấn đề ngoại giao và nhân đạo trở nên phụ thuộc. Khối ASEAN đưa ra một bản dự thảo quyết nghị đòi hỏi "mọi lực luông ngoại bang phải rút lui tức khắc khỏi lãnh thổ Kampuchia", đồng thời kêu gọi một giải pháp Hoà Bình để tạo quyền tự quyết của dân tộc Miên, đòi hỏi dân Miên phải được lựa chọn một cách tự do và dân chủ chính phủ của họ.

Phe ủng hộ Nam Vang cũng đưa ra một bản dự thảo khác nhận mạnh rằng các đề nghị của quốc tế nhằm giải quyết vấn đề Kampuchia đều "xep nhập vào việc nội bộ của Kampuchia", đòi hỏi quyền tự quyết của dân tộc Khở Mè phải được tôn trọng, đồng thời đòi lên đầu chính quyền Pol Pot trách nhiệm của các

Tuy nhiên kinh tế Nam Hàn chỉ phát triển trên địa hạt dịch vụ và sản phẩm chế biến. Kỹ nghệ nặng và canh nông không đáp ứng nổi nhu cầu trong nước. Vì vậy, dù tiến bộ vượt bậc, nền kinh tế Nam Hàn vẫn bị lệ thuộc vào ngoại quốc, nhất là Hoa Kỳ và Nhật Bản.

Đến năm 1969, vì muốn tiếp tục nắm chính quyền, Phác Chánh Hy tổ chức trưng cầu dân ý, sửa hiến pháp để có thể ra ứng cử lần thứ 3. Tuy rằng phong trào chống đối lúc đó đã khá mạnh nhưng trong cuộc bầu cử năm 1971, Phác Chánh Hy được đắc cử.

Cùng lúc đó, chính sách của Hoa Kỳ tại Á Châu thay đổi. Nixon di Tầu năm 1971 và Hoa Kỳ tung ra chính sách Việt Nam hoá ở miền Nam Việt Nam. Phác Chánh Hy phải thay đổi thái độ đối với Bắc Hàn. Lợi dụng khi đang hội đàm với phái đoàn CS Bắc Hàn, Phác Chánh Hy ra lệnh thiết quốc luật và nhân đó sửa đổi hiến pháp, tập trung mọi quyền hành trong tay (21-11-1972) ngoài mặt là để đối phó với

khó khăn hiện tại. Khối ASEAN công kích bản dự thảo này, cho rằng nó không đề cập đến nạn đói của dân Miên, không đề cập đến sự hiện diện của quân lực ngoại bang, không kêu gọi ngừng bắn mà "lại cho rằng mọi việc đàng tốt đẹp trong lúc Kampuchia bị chiếm đóng chính quyền được nhân bản bởi ngoại bang và dân Miên hàng ngày chết đói".

Sau 2 ngày tranh luận, bản dự thảo quyết nghị của khối ASEAN được mang ra biểu quyết và được chấp nhận với một đa số ngang bẻ. Điểm đáng chú ý nữa là bản dự thảo của Hà Nội lại còn không được mang ra biểu quyết. Người ta còn để ý là nhiều quốc gia cách đây hai tháng, có một thái độ mềm dẻo đối với Hà Nội tại Hội Nghị các Quốc Gia Phi Liên Kết, nay đã hoàn toàn quay ra chông đối đường lối của Hà Nội.

THẤT BẠI QUA HOA ĐÀI

Đây là một thất bại chưa từng thấy của Hà Nội. Chỉ cần nêu lên vài phản ứng của họ để thấy rõ họ luông cuồng và đầu đời đến mức nào. Bộ ngoại giao Hà Nội cho ra tuyên bố "cái gọi là quyết nghị này không có giá trị, không theo lệ phải và không hợp pháp" và "làm ton hay đến uy tín của Liên Hiệp Quốc". Phạm Văn Đồng thì lại lên tiếng mạnh mẽ kết án cuộc biểu quyết là "một trò hề của Liên Hiệp Quốc, qua đó một số quốc gia chịu áp lực của Hoa Thịnh Đốn và Bắc Kinh đặt vì phạm quyền tự quyết của nhân dân Kampuchia, đi ngược lại luân lý, pháp lý và bản hiến chương LHQ".

Không biết Hà Nội còn chật uy tín, nào, trong dự luận thế giới nũa hay không

TRẦN CÔNG BÌNH

(Tiếp theo trang 3)

Bác Hàn, những thật ra để dân áp dìm dập vácung có địa vị.

Phe chống đối cũng vì vậy mà càng ngày càng quyết liệt, những cũng chưa đủ mạnh để lật đổ được Phác Chánh Hy. Tháng 4-1975, miền Nam VN rơi vào tay Cộng Sản đây lại là một dịp để Phác Chánh Hy cũng cố địa vị, dựa trên sự lo sợ hiểm họa CS. Tuy rằng vẫn đang vững, nhưng những năm sau này, chính sách độc tài quan phiệt làm cho đời sống chính trị tại Nam Hàn bị ngộp thở, gây nhiều bất mãn nhất là trong hàng ngũ quân đội, nể lòng của chế độ.

Có lẽ cũng vì vậy mà người ta cho rằng việc ám sát Tổng thống Phác Chánh Hy là một cuộc đảo chánh êm thấm do các tướng lĩnh chủ trương nhằm tạo một khí thế chính trị mới, ngõ hầu đưa Nam Hàn ra khỏi ngõ bí hiện nay. Vấn đề lúc này không phải là tấn thành một chế độ độc tài quan phiệt, những phải nhận định rằng sau 18 năm nam chính quyền, Phác Chánh Hy đã đem lại cho Nam Hàn nhiều thành quả đáng kể.

Sau cái chết của ông, đời sống chính trị tại Nam Hàn có nhiều biến động, liệu những nhà lãnh đạo mới có thành công trong việc tiếp tục dẫn dắt dân Nam Hàn trên con đường phát triển hay không?

PHẠM CHÍ

Trời Ba Lê đang trở lạnh. Mưa thu đỏ sẫm, gió buốt đưa những chiếc lá vàng nâu hững hờ gieo xuống đất. Những cành cây trụi lá, đen đui, khẳng khiu... Những, những chậu hoa cúc vẫn khoe tươi muôn màu. Ngày đây, hoa cúc là hoa đáng người đã khuất, hoa của sự tiếc thương. Nơi ta ở, cúc là hoa của sự thủy chung, bền bỉ. Mấy ai trong chúng ta còn nhớ đến chữ "đo tột" đã từng làm các cụ ta phải sứt soa gặt củ dây ngâm ngùi, cảm khái. Về đi thôi.

Khi tiết trời trở lạnh, muốn loài đều chịu khép mình trước sự biến đổi của thiên nhiên. Khi trời thay đổi, không đổi đổi khi tiết đó là hoa cúc. Hoa của sự bất khuất. Hoa của kẻ quỳ ẩn, của sự trở về, hoa của những người không chấp nhận những quay quắt của cuộc đời mà lui về giữ lấy khi tiết thanh cao của mình. Về đi thôi.

Những, hoa cúc vẫn là loài hoa đầy nghị lực tiềm ẩn, và từ thu tới đông, hoa cúc vẫn tồn tại. Cho đến ngày hoa mai nở. Mai là loài nguyên của các loài hoa, hoa đầu tiên nở trong mùa. Cúc là hoa báo hiệu sự trở về của hoa mai, sự phục sinh của mùa xuân. Là vẻn rung, muốn loài thảo mộc đều chịu cảnh hiu hắt điều sọ, hoa cúc vẫn còn đó, kín đáo mỉm cười trước gió lạnh

Về đi thôi!

CON TIN VÀ CON KHÔNG TIN

Khi tháo chạy khỏi Việt Nam, người Mỹ còn sợ bị dân chúng miền Nam giữ lại làm con tin. Không ai làm điều đó cả. Họ rút chạy tự do, như vịt. Con tin, quả cũng có, lại nằm ở miền Bắc, và vẫn còn ở tại đó. Giờ này, Hà Nội vẫn còn ôm mộng lấy tù binh và xác chết Mỹ đổi lấy vàng và đô la. Xưa nay, chỉ có Trung Quốc với đầu óc bành trướng của chủ nghĩa Đại Hán phong kiến mới có tục công vàng chuộc tội. Hà Nội vốn kẻ càn nện "thừa kẻ" trọn vẹn võ công Trưng Thô. Chẳng ai ngạc nhiên khi thấy họ giẫy như đĩa phai voi và sí và Trưng Quốc om sòm. Thầy củ tro xua hiều nhau lắm! Với thời gian buong bạn ồm thù, người Mỹ lại chưa hiểu gì cả. Họ lại ngỡ ngàng thấy là voi bị do, đồ la và cả Thượng Đế nữa, họ vẫn là Sa Tăng đối với, các đám đống, cường tín khắp nơi trên thế giới.

Còn các con tin? Nếu có được hỏi, chắc Kim Dung sẽ để nghị lấy vợ công Trưng Thô hoá giải võ công Ba Tư! Hà Nội và Têheran sẽ cùng nhau trap đôi tù nhân Mỹ lấy đầu hoa. Hà Nội sẽ có xăng Ba Tư đổ vào xe tăng, Liên Xô để thức hiện nghĩa vụ quốc tế. Và Têheran sẽ có thêm một người và xác Mỹ đem ra cho quân chúng hành hạ chối, cho quẻ, đổi. Thống kê và đồ la Mỹ vốn thiếu các Thánh Tư Đạo thì nay sẽ có. Allah và Cách Mạng con nạm!

Còn riêng con, vốn không có vàng và chẳng có đầu hoa con chỉ xin Thống Đế đứng bao giố cho con làm con tin. Vì con không tin nữa!

LĂNG TỤ

Những Mai Và Cúc

Nhưng chúng ta đây? Về đâu bây giờ? Đào tiêm còn có nơi trở về. Chu An của chúng ta còn có nơi trở về, Hy Văn tưởng công còn có thể "dùng đỉnh bô vàng đeo nhạc ngựa". Chữ chúng ta đây chúng ta sẽ về đâu? Là rừng về đâu?

Tôi xa quê hương đã lâu. Bàn bề cùng thế hệ đã mất dần, thừa thốt chỉ còn vài oa người. Mỗi năm thấy hoa cúc nở, thấy dân chúng Ba Lê lặng lẽ thêm viếng người chết với những chậu cúc đại đoá, vàng, tím, hồng, dù màu dầu về, tôi lại chạnh lòng nghĩ đến những nơi trở về. Càng nghĩ đến nơi trở về, tôi càng nghĩ đến những người đã và còn đang ra đi. Tôi muốn nói về những người đi tản và tôi nghĩ về những người chưa đi được. Tôi thường tôi khi không có nơi trở về vào những mùa cúc nở, nhưng tôi xót xa bởi phần con những người vẫn còn bị dầy dọa ngay trên quê hương mình. Họ là những người không còn gì cả và bị tước đoạt mất quê hương ngay trên đất mẹ. Mạnh dạn của chúng ta vẫn là quê hương muốn thú, quê hương

mãi mãi. Nhưng những con người Việt Nam của chúng ta đang bị lột dần những gì quý báu nhất của mình. Chúng ta đang thấy quê hương không còn là Việt Nam nữa. Ra đi là một sự chọn lựa bi thảm. Trước khi là sự bi thảm, ra đi là một sự chọn lựa đầy nguy hiểm, nhục nhằn. Ra đi là sự cúi vót cuối cùng còn có thể được, để cuối lấy quê hương trong lòng mình. Ra đi để đem theo một mảnh quê hương ở trong lòng, giữ lấy những rung động thật tế nhị của một con người còn muốn sống bằng con tim, bằng tình cảm con người. Ở lại là chịu đựng, mỗi ngày mỗi phút tự xoa bóp phen tình, sự cưỡng đoạt những tình tự cao quý của dân tộc. Với những kẻ đang ngự trị lên mảnh đất thân yêu của chúng ta, kẻ thế nào còn quê hương được. Quê hương tôi không thể là một địa ngục với những tên đao phủ phi nồn và già nua bệnh hoạn xung tung nhau trong những âm mưu, nỏ dích ghê tởm nhất. Tiến lên Xã Hội Chủ Nghĩa là mau chóng biến dân ta thành những con vật, điển hình là những tên lãnh đạo hiện tại, ngõ ngăn

và ác độc, tử tiện và nham hiểm. "Hãy mau mau trở nên con người Xã Hội Chủ Nghĩa" Tôi muốn một chữ gọn và đúng hơn: "Hãy mau mau trở nên súc vật!". Quê hương tôi không phải là một vũng thối.

Làm người khổ thật! Các cụ tôi ngày xưa vẫn than như vậy. Có biết đâu là làm người Việt Nam mới là cực kỳ khổ. Làm con người Xã Hội Chủ Nghĩa là từ bỏ quyền làm người. Ra đi mới là khổ. Bị đánh bại ra khỏi mảnh đất đã từng nuôi nấng bảo vệ mình thì khi lọt lòng ai cũng do dự, xót xa. Vậy mà có, ôé đầu, phải chịu trầm đặng ngàn cây mới được ra đến biển. Để được đón tiếp trước hết bởi Lực lượng công an biên phòng, trước khi gặp được đoàn quân đi men rở là các ngư phủ Thái Lan, Mã Lai ngay trang thành cướp biển. Hồi thăm kịch không kết cuộc ở các trại tự nạn. Tại sao không ở lại làm "Con người Xã Hội Chủ Nghĩa"? Chúng ta chỉ xin được làm con người thôi. Hãy ra đi để cuối lấy con cái của chúng ta, hãy ra (Xem tiếp trang 9)

UY QUYỀN TÔN GIÁO HAY HẠN THỦ CƯỜNG TIN

Trong tháng 11 vừa qua, lại thêm một biến cố quan trọng tại Ba Tư, làm cho dư luận thế giới lo ngại: thái độ thách thức của Imam Khomeiny trước cộng đồng quốc tế.

NHÂN VIÊN NGOẠI GIAO BỊ BẮT LÀM CON TIN

Nguyên do trực tiếp của biến cố là việc Khomeiny đòi dân độ cứu hoàng Riza Pahlevi về Ba Tư: sau khi bỏ quyền hành lực vong ở Mê Tây Cờ, bệnh ung thư của cựu hoàng đã đến hồi trầm trọng và chính phủ Hoa Kỳ chấp thuận cho ông đến Mỹ để điều trị. Việc Riza vào đất Mỹ đã làm Khomeiny phẫn nộ. Imam bèn tìm cách khích động dân chúng bằng cách kêu gọi dân Ba Tư cầu nguyện cho kẻ "phản đạo, phản quốc" Riza sớm phải đến tội trước Tribunale. Đồng thời ông cho người xúi dục nhóm sinh viên của kích tấn công toà đại sứ Mỹ tại Têheran, bắt giam các nhân viên ngoại giao làm con tin. Những sinh viên qua khích này đòi hỏi Hoa Kỳ phải trao cứu hoàng Riza lại cho họ thì toà đại sứ mới được giải toả. Hai ngày sau, trong một buổi cầu nguyện, Khomeiny tán thành yêu sách của sinh viên, giải tap chính phủ Ba Tư đường thối vì ông cho rằng chính phủ này qua yếu kém trong việc ngoại giao.

Lé dĩ nhiên, trước thái độ chà đạp công ước ngoại giao quốc tế của Khomeiny, tổng thống Mỹ Carter không thể nào nhượng bộ trước những yêu sách qua khích đó. Liên Hiệp quốc các lãnh tụ chính trị khắp thế giới (ngay cả các quốc gia Hồi Giáo trong khối Ả Rập) đã tìm mọi cách để can thiệp nhằm vô hiệu quả. Khomeiny ngoan cố bác bỏ mọi đề nghị điều đình, mọi trung gian. Cường quyết đòi hỏi chính phủ Mỹ trao Riza về Ba Tư, và còn đe rắng nếu yêu sách không được thỏa mãn, những nhân viên ngoại giao

Hoa Kỳ sẽ bị đem ra xử án vì tội làm gián điệp chống lại Ba Tư.

Theo công ước ngoại giao quốc tế, một toà đại sứ được coi là lãnh thổ của quốc gia bạn và bất kha xâm phạm Chính phủ địa phương có bổn phận phải bảo vệ an ninh cho nhân viên ngoại giao. Từ đầu thế kỷ 20 đến nay, sự việc trên là một biến cố duy nhất trên mặt ngoại giao. Hành động lố lảng này của Khomeiny thật ra chỉ là một bước đi thêm của ông ta trong ý đồ lối dụng tôn giáo, lối dụng lòng tin của người Hồi Giáo để đoàn tuyệt với van minh Tây Phương, tạo chiến tranh tôn giáo mà hậu quả không thể nào lường được. Rất may là những nhà lãnh đạo các quốc gia Hồi Giáo đã sẵn sàng không để cho nhà "lãnh tụ" Khomeiny lôi vào con đường phiêu lưu nguy hiểm đó.

HỒI GIÁO VÀ CÁCH MẠNG XÃ HỘI

Sau đại chiến thứ hai, các cường quốc Tây Phương lần lượt từ bỏ thực địa, trả tự do cho các quốc gia nhược tiểu: Ấn Độ, Nam Dương, Trung Đông, Bắc Phi và Nam Phi Châu. Đối với dân tộc các quốc gia này, độc lập được coi như đồng nghĩa với sự thăng thế của Hồi Giáo. Vấn đề của các quốc gia Hồi Giáo là tìm được một đường hướng đặc thù, không dựa trên chiếu hướng tôn giáo bao thủ và cũng không theo khuôn mẫu Cộng Sản. Mặc dù họ đã dành được "độc lảo" nhưng thật ra họ vẫn không tự chủ hoàn toàn vì kinh tế còn yếu kém trong độ dân trí còn thấp.

Cùng vì vậy mà một số quốc gia Hồi Giáo, với những nhà lãnh đạo do Cộng Sản đưa tạo đã chọn con đường "Xã hội chủ nghĩa" (Algérie Tunisie, một số quốc gia Nam Phi). Một số quốc gia khác không đi hẳn theo đường lối Cộng Sản nhưng vì muốn chống lại Do Thái, nên họ đã chọn động mình

là Cộng Sản Nga Xô. Những củ sao, Hồi Giáo vẫn giữ vai trò quan trọng trong đời sống các quốc gia này.

Trong những năm gần đây, cuộc khủng hoảng dầu hỏa (1973), sự pha sán của chủ nghĩa Cộng Sản (hiện ảnh các quốc gia Cộng Sản như Angola, Kampuchia, Vietnam) và nhất là những phong trào triết lý mới, từ bỏ Cộng Sản và Tư Bản đã làm cho những nhà trí thức Hồi Giáo ý thức được sức mạnh của tôn giáo. Với một phần ba nhân loại, theo đạo Hồi từ gần một tỷ người và với sức mạnh của dầu hỏa, người Hồi Giáo có thể đi đầu trong việc thay đổi đời sống nhân loại dựa theo tinh thần kinh Coran của giáo chủ Mohammed: đa diện, đại chúng và luôn luôn gần đại hóa. Điều đó có nghĩa là một xã hội Hồi Giáo mỗi phải từ bỏ:

- xã hội tiêu thụ theo kiểu Tây Phương
- xã hội vô thần độc tài theo kiểu Cộng Sản
- Ý thức về sức mạnh tôn giáo của người Hồi trong lúc này, danh đầu một khúc quanh mới của lịch sử nhân loại. Thái độ ý thức này cũng là một đe dọa trầm trọng cho chế độ Cộng Sản vô thần. Chủ nghĩa Cộng Sản sẽ hoàn toàn bị sụp đổ khi lượng tâm nhân loại được thức tỉnh theo một tinh thần tôn giáo tiến bộ.

Trong vai trò đó, người Hồi Giáo phải luôn luôn cạnh tranh. Một thái độ cường tín pha hần thì lúc này sẽ đưa cuộc tranh đấu của người Hồi Giáo vào con đường thất bại, một điều mà Cộng Sản thế giới đang chờ đợi nơi Khomeiny. Vì Cộng Sản muốn tạo xao trộn khắp nơi để triệt mình với những phần tử nhẹ dạ là CS, là giải pháp duy nhất để đi tới Cách mạng Xã Hội.

Đây là dịp để người Hồi Giáo tiến bộ chứng tỏ sự trưởng thành của họ.

ĐINH THIẾT CAN

Ngẫm sự đời...

Cả nước Mỹ bị chấn động vì 49 nhân viên ngoại giao tại Ba Tư còn bị giữ làm con tin. Thà hay không? Cứ hay không? Đánh hay không? Ba Tư sẽ phản ứng ra sao?.. Biết bao câu hỏi đang làm người Mỹ nhức đầu và thế giới nhức tim.

nhà đại văn hào của Hường Càng và Sài Gòn là Kim Dung đã từng viết về "võ công ba tu" rất quái dị và thập thòang "vài thành tà ma"! Mấy ai lại tin ộng ta vào lúc đó! Thay vì dùng cái tổ chức tình báo ám d, đáng lẽ người Mỹ nên nhớ Kim Dung làm cớ vẫn. Kết quả chắc không thể tốt hơn được.

Trong khi đó, trên thế giới cũng có một hiện tượng quái dị khác đang xảy ra mà không đến nỗi phải làm dư luận Mỹ mất ngủ. Việt Nam có 49 triệu dân đang bị cầm tù, không phải từ gần 5 tuàn nay mà gần 5 năm rồi. Đả sao đầu? So với 49 người Mỹ trong sự quân ở Teheran, 49 triệu dân VN không có nghĩa lý gì ráo trời! Ôi nhân quyền, ta thì mù vô cùng! Đui và cậ mi chỉ nghe thấy sự gào thét phẫn nộ ở nơi nào có vàng và thuốc súng. Dĩ nhiên nhân viên ngoại giao bị giam giữ là một vấn đề nghiêm trọng lắm chứ, vì nguyên tắc ngoại giao của quốc tế công pháp. Phải tay để cả một dân tộc rơi vào "trại chần nuôi"... giun đé của CS cũng là tồn trong một nguyên tắc: quyền tự quyết. Nhìn từ trại chần nuôi ra, nó là quyền tự sát. Đó là vấn đề của người ở trong, ở ngoài, người Mỹ vẫn có tự do, đồ la và Thượng Đế của họ.

Sinh hoạt THSV

VÉ ĐÊM HỘI TẾT CANH THÂN 1980

GIÁ VÉ : 25F
VÉ ỨNG HỘ : 100F (về có đánh số ghế)

Quý vị có thể mua vé bắt đầu từ ngày 18-11-1979 tại:

- Trụ sở Tổng Hội Sinh-Viên-Việt-Nam tại Paris
51 Rue Damesme 75013 PARIS
điện thoại : 589 42 79
xe điện hãm trạm Maison Blanche
từ thứ ba đến thứ sáu : từ 20g đến 22g
thứ bảy : từ 14g đến 17g
chủ nhật : từ 15g đến 19g
- tại nơi Tập Tết 187 Rue du Château des Rentiers
Paris 13^e
- Qua thư từ : cho đến ngày 20-01-1980
Ngân phiếu (chèque barré) xin để cho "AGEVP"
Xin biên rõ số vé mua cùng địa chỉ và tên người
nhận vé.
Tem gởi về cho Pháp Quốc: 1F 30 từ 1 đến 4 vé
2F 30 từ 5 đến 10 vé
3F 30 trên 10 vé
Thư xin gửi về Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam Paris
51 Rue Damesme 75013 PARIS

LỊCH TREO TƯỜNG CANH THÂN 1980

do Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam tại Paris thực hiện là một
món quà Xuân gia tri, được vẽ họa dân tộc.

GIÁ BÁN : 25F

Quý vị có thể hỏi mua tại các địa điểm bán vé Đêm Hội
Tết Canh Thân "Tôi Thấy Tôi Về"

hoặc tại các địa điểm sau đây :

- tiệm SUPEREXO 3 Rue Lagrange 75005 PARIS
- NHÀ BA KEO 5 Rue de la Parcheminerie 75005 PARIS
- tiệm TÂN PHÁT 26 Rue de la Harpe 75005 PARIS
- tiệm NANG LỊCH 80 Rue d'Alesia 75014 PARIS
- tiệm VINACO 49 Boulevard St Germain 75005 PARIS

Uất hồn một cõi giang sơn
Thường dân tôi mãi trầm luân khổ' đày
Hồn thiêng sông núi còn đây
Ra tay cho sớm diệt loài vong nô

THIỆP CHÚC TẾT CANH THÂN 1980

gợi cho chúng ta nhớ về Quê Hương mà tất cả chúng ta vẫn
hàng mong cơ ngày trở lại.
Thiệp Chúc Tết Canh Thân sẽ được phát hành kể từ ngày
8-12-1979.

GIÁ BÁN : 10F một bao 5 thiệp, mẫu khác
nhau, nhiều màu

Quý vị có thể hỏi mua tại các nơi bán vé đêm Hội Tết
CANH THÂN "Tôi Thấy Tôi Về"

ĐẶC SAN XUÂN CANH THÂN 1980

Xin quý vị đọc giả đón đọc Nhân Bản số đặc san Xuân
Canh Thân :

- Với những bài vở đặc sắc về chính trị.
- Những sáng tác thi-văn.
- Những bài thơ văn đặc biệt dành cho tuổi trẻ.

Đêm Hội Tết Canh Thân

09-02-1980 Tôi Thấy Tôi Về

Đã hơn 4 năm Quê Hương
sống dưới ách ngục tù của
bạo quyền Cộng Sản !

Hơn 4 năm của những nhục
nhận và đói khổ !

Hàng trăm ngàn người đã
bất chấp mọi hiểm nguy, vượt
ngàn cơn sóng dữ, để mong
tìm đến một bến bờ Tự-Do...

Những người ở lại, đã,

đang và sẽ can đảm đứng lên
tham gia vào công cuộc
Kháng Chiến để lật đổ' bạo
quyền C.S, ánh lại cho
người dân Việt Nam một đời
sống Thanh Bình với cơm no,
áo ấm.

Hầu chia sẻ những gian
lao của người vượt biển ra
đi tìm Tự-Do, nếu vang lên

tiếng nói bất khuất của
người Việt Hải Ngoại, đồng
thời biểu lộ ý chí chông
vai, sát cánh với những

Kháng Chiến Quân Anh Dũng
tại quê nhà, Tổng Hội Sinh
Viên Việt Nam tại Paris

mong mọi sự góp mặt của Quý
vị trong :

ĐÊM HỘI TẾT CANH THÂN - TÔI THẤY TÔI VỀ

được tổ chức vào ngày : 09-02-80 từ 20g 30

tại rạp : PALAIS DE LA MUTUALITE

24 Rue Saint Victor PARIS (5)

trạm xe điện hãm : Maubert Mutualite

Hội Chợ Tết

PHÒNG B 09-02-1980

Từ 18g30 đến 5 giờ sáng

- * TRIỂN LÃM HÌNH ẢNH QUÊ HƯƠNG, TẬP QUÂN DÂN TỘC
- * HAI LỘC ĐÀU NAM, MÙA CÀU ĐỐI TẾT
- * GIÀN HÀNG BÁN GỤA VÀ CÁC SẢN PHẨM VIỆT NAM, MÚT KEO VÀ HÀNG HOÁ NGÀY TẾT
- * QUÁN ĂN VỚI NHỮNG MÓN THUẦN TUY DÂN TỘC, ĐẶC BIỆT TẾT

TẤT CẢ ĐƯỢC LỒNG TRONG MỘT BẦU KHÔNG KHÍ NHỘN NHỊP CỦA MỘT ĐÊM CHỢ PHẪN

BIỂU TÌNH QUỐC-TẾ NHÂN-QUYỀN 1979

13 giờ

NGÀY CHỦ NHẬT 9.12.79

từ công trường TROCADERO đến trụ sở UNESCO

Đồng trách-nhiệm tổ chức và kêu gọi,
Đại-Đức THÍCH-MINH-TÂM và Linh-Mục ĐỖ-VĂN-Y

BỨC THƯ

MINH ĐỨC HOÀI TRINH

Anh...
Vừa đi rừng về hái được một cái nấm, theo nguyên tắc ăn tây là phải mang cho mẹ vợ hoặc láng giềng ăn trước, đợi 24 tiếng đồng hồ sau, không thấy xe cũi thường đến thì lúc đó mình hái "xôi". Nhưng vì chỉ hái có một cái, mà cũng khá chắc, lại chẳng có mẹ vợ, láng giềng lại rất hiền lành, nên ăn một mình, và cố nhiên là chưa chết, mới còn viết thư hôm nay cho anh.

Mở đầu bức thư mà nói chuyện về vấn đề thể chất sẽ bị rầy, và thể nào cũng có người ganh, sao M.Đ. sung sướng. Đây là do háo ý của một người bạn, thấy tôi lên cơn bệnh, không viết được, mới để nghị đi rừng xem nhưng chiếc lá còn lại của mùa thu.

Bây giờ thì bù đầu vì những công việc chẳng mang lại gì mà cứ phải làm. Thư viết là công việc dịch thuật, thư hai là nhân được cái hạnh (mà hạnh thật chứ), vì các bạn tôi đều ganh cả) từ hôm tôi nhận được giấy mời tham gia vào công việc đề cử một nhà văn cho giải Nobel năm 1980, do Comité Nobel của Hàn Lâm Viện Thụy Điển gửi mới. Mặc dầu có vài tháng để chọn lựa nhưng cũng phải bắt đầu suy nghĩ và những người quen, nước nào cũng thư từ, điện thoại đôi thêm tiếng...v.v.v. Sang đến vấn đề dịch thuật như tôi có nói với anh một lần trong một kỳ trước, tôi vốn lười nên yêu cầu người ta đưa sách nào chỉ Tàu cũ, nhưng lúc mang đến nhà thì toàn sách chữ mới, tức là thư chữ giản hóa từ khi Mao tiến sinh ra rồi, báo h a i tôi mất thêm một số thời giờ. Nhưng vì nào đời chứ mà chẳng hợp lý, may cụ không chết rồi chứ còn sống chắc là khổ sở suốt. Cụ không ta từng phân nân rằng ngày còn trẻ là viết nào không biết thì chưa để trắng, bây giờ người ta cứ viết bừa nên mới ra thêm bao nhiêu là "kỳ từ". "Sống ngày giờ này và đọc một bài báo chắc là điên đầu. Tôi nhận làm cái trò dịch này cũng chỉ là một thư thể thao cho bố óc vậy thôi, nhưng hiểu với anh là để cố gắng làm cho x u n g đàng, một là xứng với những người thường mình, hai là với những người ghét mình. Để anh tôi muốn nói gì?

Hôm qua đang dịch vấp mấy chữ "thuyết bất thanh" của Tàu, làm thế nào để tìm một câu cho đúng mà người Âu hiểu ngay, ghé qua tôi ném bút đi sang "cảm đái" "đánh đấm không thêm dịch nữa.

Ấu với A' ngày giờ này mới chịu đi tìm hiểu nhau, đợi cho đến ngày gần tận thế, hai dân tộc đã gần môn mới hết cả "x'och" rồi mới đưa tay ra bắt tay nhau. "Ch h i" "thuyết bất thanh" của mấy chú chệt cũng như cái động từ "to get" của người Anh. Tôi tự hỏi xử mình có như vậy không? Ngoài ra còn có quyền lên Nê Bền Tê anh ngữ sắp ra đời nhà xuất bản cũ viết thư hỏi cái này hỏi cái khác, bớ hai tôi phải đi mua một lần hai chục phong bì thư máy bay thủ aërograme để đỡ mất thời giờ, chỉ cần viết vài hàng, bớ vào hộp thư nào cũng xong. Mỗi một tác phẩm là một đứa con, có những đứa con sao mà dễ dàng và trái lại, ... nhưng tai mình chứ, phải không anh, ai bảo tham sân si.

Thư này còn để giới thiệu với anh hai quyển sách, một quyển của Việt Nam ta mang tên LAM GI của Trần-Lê do Việt Nam hải ngoại xuất bản, anh nên đọc để biết cái vị trí và cái thân phận của mình. Tác giả quả là một bậc "Thượng thông thiên văn ...". Ngoài ra nếu anh muốn trẻ, muốn xóa bớt những ưu tư thì tôi khuyên anh nên đọc quyển "L'avenir Radieux của Alexandrinov. Lăm đoạn không muốn cười cũng phải cười, giá quyển sách ra sớm một năm thì tôi sẽ gửi về biếu một tên, những liệu y thì có đủ, thông minh mà hiểu hay là đam đọc, và đọc xong có dám cười hay là phải làm dấu thánh giá xin tha tội.

Tôi lại sắp đi dự hội nghị trong vài hôm, trước khi đi phải đọc tài liệu thật nhiều để mà còn đối đáp với người ta. Toàn những việc không làm giàu cho ai cả, nhất là cho mình mà cứ vẫn phải làm. Kể cho anh nghe một chuyện, hôm qua Văn Kiệt tiếp ông chủ tịch Văn Ban Hải Thái Lan, bắt các hội viên phải đến dự, vì tôi vốn còn chân trong hội n e n không thể không đến. Họ gọi thư mời rồi còn báo mấy người gọi điện thoại đến dẫn đi phải đi. Mà đó anh để làm gì? Để nghe ông chủ tịch văn bút René Tavernier đọc bài chào mừng, bên trong nói rất nhiều nói đến nỗi khổ của người tỵ nạn Việt Nam. Trong bài đọc có vài câu thật sâu sắc, nói rằng: "người cầm bút chân chính thì phải chân thành và nếu thấy những gì ác ôn đều phải nói ra..." Cuối cùng ông chủ tịch văn bút Pháp nhất định báo, bà cứ để cho tôi nói.

Kể ra nghe những lời nói ấy mình cũng đỡ buồn một phần nào, ít nhất còn có những người can đảm. Ông chủ tịch văn bút Thái Lan biết trả lời nhờ nhẹ nhàng tại không có sách dịch thuật nhiều nên đôi bên không hiểu nhau. Tránh như vậy cũng đã là khá Anh thấy không, mỗi khi em' một đấng đấng mà nếu hỏi chậm trí một tí là ngay cho anh em. Tuy rằng, và ông ta không nói được tiếng Pháp nên cái đầu n o cũng không sâu lắm. Mỗi một câu đọc xong lại phải có bà thông dịch của bộ ngoại giao cho đi theo.

Nhiều việc quá nên thư có đầu Ngô mình S' xin anh hiểu giùm, báo với anh tôi đã chọn được một nhà văn để đề nghị với Hàn Lâm Viện Thụy Điển rồi nhưng bây giờ phải chịu khổ đọc vài tác phẩm của ông ta để còn viết bài trên thuyết, lý do tại sao mà đề cử người ấy. Xin phép anh ngừng, hẹn anh thư tới.

M.Đ.H.T.

CHUYỆN GẦN CHUYỆN XA...

TRÒM VỚI CUỐP

Từ ngày Nguyễn Duy Trinh bị bỏ quên, Nguyễn Cơ Thạch thay thế, nên ngoại giao Việt Nam đi từ cổ đôn đến cổ độc. Và cuộc bỏ phiếu của qua tại Liên Hiệp Quốc chống đối Việt Nam can thiệp tại Cao Miên là một bằng chứng hiện nhiên. Chẳng hạn như hầu hết các quốc gia Phi Châu trước đây có cảm tình với Việt Cộng đều bỏ phiếu chống. Chỉ có Etio-pi và Ảng Gô La là còn bênh vực Hà Nội mà thôi. Nhưng nói đến hai nước này người ta lại sức nhớ đến chuyện thăng cướp bệnh vực kẻ trộm quá quyết là nó khg ăn cắp. Nhưng có đời đó. Để xem với tình hình kẻ trộm với việc cướp nó ra sao.

CHUYỆN LỪN

Đã nhiều lần được nghe Võ Văn Sung tuyên bố nhĩ nhõ, báo Nhân Bản đã không nhận được trước cảnh hai hươc do Lùn Sung đọc tấu. Lùn trước đây đã nổi tiếng là hay nói lap, nói đối thì gần cứ nói ở có, và tai thì cứ đi gay.

Trước hội nghị LHQ, lùn lại họp báo tại Paris. Nhưng lần này thì thấy lùn tuyên bố xong khoai trá lam. Lùn rống ben Cao Mên làm gì có nạn đói. Chỉ có thiếu thực phẩm thôi!

NIÊN ĐÀO

Lại cả đến Hà Văn Lâu nữa cũng chẳng kém gì Lùn Sung. Tuyên bố cũng giỏi phải biết. Lâu rằng: quân đội Hà Nội có sang Cao Miên là chỉ làm việc nhân đạo. Mà rút khỏi Cao Miên thì còn vô nhân đạo nữa!

CAO LƯƠNG MỸ VỊ

Được một cái là trong khi nhân đạo đối với dân Cao Miên nhà cầm quyền Hà Nội

MINH QUANG

45 Avenue Jean Moulin
75014 Paris - Métro Alésia
Tel : 539 85 85.
Chuyên bán các loại nữ trang tân thời hột xoắn đá cở, giầy Italy, giầy chuyên dùng chàm và kiềng chàm theo kiểu A' Đông.
+ Nhận làm đồ theo mẫu khách hàng.
+ Nhận hột xoắn chờ lấy ngay, sửa chữa nữ trang, đánh bóng.
Chủ nhân kính mời.

cũng nhân dao luôn với chính dân Việt Nam.
Đán Việt Nam lúc này ăn uống để huê n o n e l e m. Và mỗi nhân được thủ của bà chỉ v o cho biết là nay có thêm ăn bo bo trắng nữa thì chỉ toàn là bo bo đó mà thôi! Mà bo bo đó thì được viết vì n a u cho người ăn mà người không ăn, đem cho gà, gà không chịu nuốt rít cho đem lên cho heo xoi, Ai báo là thiếu ăn! đến heo mà còn có bo bo đó để xoi nữa có mà!

Lại một anh bạn thân cũng viết cho biết là lòng nhân đạo của nhà cầm quyền vô bố bển. Anh kể là đến nay tình trạng đã đổi hẳn. Một tháng gia đình anh được 4 bữa bo bo thứ thiết còn mấy bữa kia toàn là cao lương mỹ vị không à! Nào là thịt thỏ này, canh thỏ này, nước mắm vịt này, tương vịt này. Đến n o cũng là n o v i t n a y. Không cao lương mỹ vị là gì? Ăn xong chả trách thầy bao tử tú xuyên!

MẶC VÁY ĐI CHO RỒI

Nhân chuyện Hoa Quốc Phong sang Anh Quốc, thế giới đa được nghệ sĩ Margaret Thatcher, thủ tướng Anh c h i m ặt Nga số nói rõ với thế giới ai là kẻ gây ra hiểm họa chiến tranh. Người ta cũng sức nhớ đến bà Gandhi đã làm bao nhiêu lãnh tu c o r a u này tại Ấn Độ khiếp số. Chung quanh thế giới ngày nay không thiếu gì những đàn bà lòng sắt gan đá như là Thatcher hay Gandhi.

Chỉ buồn có một cái là trong khi phải nữ nội cũng rần thì các nam lãnh tu lại có mặc tối là run trong quần. Chẳng phải nói gì đau xa, ngay tại Âu Châu, Mỹ Châu đều vấp phải luật thiên nhiên đạo lớn nam nữ này. Cứ nhưn những như thế này mãi thì chả mấy chốc các nam lãnh tu sẽ bị mây bá môn đi mặc váy.

Ngẫm chuyện xưa KHÔN hay NGU

Ngày xưa, vua Hoàn Công nước Tề đi săn, đuổi con nai chạy vào trong một cái hang, thấy có một ông lão ở lủi thủi một mình trong đó bèn kêu lại và hỏi rằng: - Lão phu kia, cho ta hỏi hang này tên gọi là gì?

Ông lão trả lời: - Bẩm Đại Vương, tên hang là Ngu Công.
Vua liền bảo: - Có phải nhà người đặt tên cho cái hang này không, và tại làm sao mà lại đặt một cái tên như vậy?
- Chính phải! Tại vì kẻ hạ thần đây nên hang mới có tên đó.
Vua cười phán rằng: - Ta xem hình dáng lão, cách thức ứng đối thì không phải người ngu, có gì lại đặt cái tên như vậy?
Ông lão tấu rằng: - Nguyên hạ thần ở trong núi này có danh dục được ít tiền mua được con bò cái. Sau đó con bò cái có đẻ được một con. Khi bò con đã lớn, hạ thần đem đi bán rồi lấy tiền mua một con ngựa con đem về cày ruộng với bò cái. Một hôm có ngựa lái buôn đi qua nghĩ lại một đêm ở hang này, trông thấy bò và ngựa của tôi bèn bảo rằng: - Ta chắc rằng lão ăn cắp con ngựa của ai rồi vì lý nào bò đẻ được ra ngựa!Thôi để ta dắt ngựa đi chứ kéo quan trên bắt được thì nguy. Tôi bèn chịu mất ngựa vì không cãi được! Xa gần ai biết được chuyện này cũng cho tôi là người ngu, vì thế mà cái hang tôi ở đây gọi là hang Ngu Công!

Hoàn Công chép miệng than rằng: - Lão thế thì ngu thật!
Buổi chiều hôm sau, Hoàn Công đem câu chuyện ông lão ngu kể lại cho Quán Trọng nghe. Quán Trọng bèn thưa rằng: - Không phải kẻ ngu là ông Lão đầu! Kẻ ngu chính là Di Ngô (tên Quán Trọng) này. Nếu trong nước được vua giỏi như vua Nghiêu, bầy tôi mình như Cao Dao, thì khi nào lại có kẻ dám ngợ ngược, hồng hách lấy không ngựa của người ta như vậy. Ngu Công đành để mất ngựa, chắc là biết rõ quan lại bẻ bời, công pháp ngày nay không ra gì nữa!

Đức Khổng Tử nghe xong truyện này quay lại bảo học trò rằng: - Chỉ có một kẻ ngu và bá đạo là Hoàn Công. Quán Trọng là tối hiền vì biết cảnh cáo vua, Ngu Công là người khôn vì hiểu thời thế.

Yết như vậy phạm trong một nước, mọi việc nghèo đói trong dân chúng, mọi sự bước đi của đạo đức là đều do chính sách của cấp lãnh đạo mà ra cả. Trong bối cảnh xã hội Việt Nam hiện nay, bao đời rách, nghèo hèn, ăn bực, dọa dấy, hối lộ, tham nhũng đây rầy hiện nhiên như vậy mà tập đoàn cầm đầu CS Hà Nội mỗi lần mở mồm đều rêu rao: "Đuổi-sử-lãnh-đạo-vô-cùng-sáng-suốt-và-đúng-đắn-của-Đảng.v.v.v.v.". Nếu có đi vào tâm mắt chúng tôi trong thế tham tài VN thì chỉ được nghe nào là: tại Trời vì mất mưa, thiên tai, hạn hán, tại Dân vì ngu dốt, nanh, phân đồng, phá hoại, tại Mỹ tại Tàu vì chúng tìm cách phá hoại cách mạng VN, tại Pol Pot vì nó quá rồ. ...v.v.v. Khi nào không còn đỡ tại ai được nữa và để ru ngu một số "trí tuệ trước tiến bộ" hoang mang trước sự phan phui tham trong xã hội VN của một số "đồng chí" được thêm quê nhà hoặc của một số kỹ giả thiên tài, bọn CSVN chỉ còn giá trị như một chút ít thiêu sót và tự sửa sai bằng những lời trở trên vô lý, vô nghĩa và vô duyên như sau:

- Các cấp lãnh đạo nước ta gương mẫu và sáng suốt lắm, các chỉ thị của Đảng ta rất minh bạch và xác đáng! Chỉ vì các cán bộ cấp dưới áp dụng sai thôi.

Sai tại miền Bắc từ 25 năm và sai tại miền Nam từ 4 năm rồi nhưng Đảng và lãnh đạo vẫn luôn luôn đúng. Kể ngu là đứa đực.

Nếu xưa nước Tề còn tồn tại là nhờ Quán Trọng sớm biết cái ngu cái dở của vua. Ngày nay bọn CS Hà Nội huyênh hoang tự phụ không biết cái ngu dốt của mình thì chúng làm sao hiểu được cái ngày tàn của chúng cũng sắp tới.

NGHUYỄN THƯỜNG SÁCH

THÌ THÂM MÍ NHAU ...

Các bồ thân mến.
Sở báo này Hiền xin được nhường cho bồ Nguyễn Thị Quê Hương "Thì thâm mí chúng mình" về một vấn đề quan trọng và đầy hứng thú. Hiền chỉ nói vài thôi. Mong các bồ khi đọc xong sẽ hưởng ứng thật đông những đề nghị của bồ Nguyễn Thị Quê Hương, các bồ nhé! Hầu như vườn Mực Tím thân yêu của chúng mình ngày thêm khởi sắc dưới bàn tay chăm sóc của các tổ.

HIỀN

Các bạn mến.
Bây giờ trời đang rét căm căm, những các bạn có nhớ gì không? Tết Việt-Nam sắp tới rồi đó! Cái Tết truyền thống của dân tộc mình, cái Tết với ngọn nắng vàng ấm lòng, với cánh mai nở, với những cánh thiệp mừng Xuân. Chỉ còn vài tháng nữa thôi các bạn ạ, qua cái Tết Tây đông giá lạnh đến cái Tết Việt-Nam tha hương đây.

Các bạn có sửa soạn gì cho Tết chưa? ừm, các bạn đừng nói là "còn xa mà lo gì!" Thời gian đi mau như Concorde vậy, các bạn chỉ cần ngủ vài giấc, đây là đã thấy, mong một Tết rồi. Đừng để trễ qua rồi lam không kịp đày các bạn ạ.

Các bạn còn nhớ mỗi lần Xuân về là các trường rộn rịp tổ chức gì không? Nếu các bạn chỉ nhớ mang máng thì để Hiền nhắc cho các bạn nhớ rõ luôn nhé.

Tết về thì lam bích báo, tổ chức văn nghệ, kể ra thì ngàn chữ viết lam thì nhiều lắm đó các bạn ạ. Hướng dẫn về nghị minh lam bích báo Mực Tím mừng Xuân 80, các bạn nghĩ sao? Các bạn chỉ cần đóng góp bài vở, còn phần kỹ thuật thì có Hiền phụ trách. Tổ chức báo phải có sự tạo quần sang tác văn thơ, mực vui cười, mực đồ vui, mực gia chánh mực sâu tâm, mực lời hay ý lạ, gì cũng được, chỉ 1 điều kiện là các bạn chịu khó đóng góp thì gia đình Mực Tím mới lớn mạnh, trang bích báo mới có nhiều tác phẩm của những "vây hào" "tuông, lai" "đức."

Các bạn cứ nghĩ như Hiền, trang Mực Tím là một mảnh vườn của quê hương, nói mà chúng ta có thể gặp lại những người bạn cùng lứa tuổi, cùng một niềm tâm sự và nhất là cùng 1 tiếng nói. Nếu bạn ở gần thì đến sinh hoạt với nhau, nếu bạn ở xa thì ngồi bút sẽ lam nhịp cầu, các bạn hãy sáng tác, đây không phải là điều bắt buộc, nhưng đây là phương tiện để tâm sự, để biết nhau và để trao đổi tiếng Mẹ đẻ. Các bạn thấy khó ư, đừng ngại bắt trước trang giấy, hãy để cây viết diễn tả những ý nghĩ đang chạy qua đầu bạn, hãy viết lung tung viết như mình đang nói chuyện. Đôi khi viết xong bạn có cảm tưởng như vẫn mình ở quê, đó là mặc cảm áp thời, vì đôi người khác tại cho là duyên dáng trở lại vẫn để bích báo, các bạn đã có kinh nghiệm bao giờ chưa? Hướng thì kính nghiêm cũng mình. Lúc còn ở VN, lớp Hiền bao giờ cũng đứng hàng... 3 trong 3 lớp! Các bạn đừng cười Hiền chứ! Các bạn có biết tại sao không? Tại trong lớp Hiền chẳng ai thêm đóng góp bài vở, cho nên nguyên một tờ bích báo lớn chỉ có vài ba bài, còn bao nhiêu là về hình cho kín tờ giấy! Các bạn có thấy sự tai hại của sự thiếu hợp tác chưa? Bây giờ chúng mình lam bích báo, phải lam sao cho thật hay để người lớn đứng cười để người lớn thấy tuổi trẻ chúng ta cũng có tinh thần tranh đấu, tích cực đóng góp dưới mọi hình thức, một giờ phút nhỏ về VN, nhỏ về quê nguồn là 1 giờ phút chứa mát gốc. Tuổi trẻ chúng ta để bị đồng hóa, chúng ta phải tự ý thức rằng chúng ta là niềm hy vọng của ngày mai VN, chúng ta phải nuôi dưỡng tinh thần dân tộc, có như vậy thì "khi chúng ta đứng đây qua đất mới lung lay".

Các bạn có đặt câu hỏi tại sao lam bích báo mà không lam Mực Tím Xuân? Hai thì cùng chỉ là một thôi. Những chữ bích báo cho chúng ta cảm tưởng như đã quen biết nhau thật nhiều, học cùng lớp cùng trường, cùng là bạn nhau cả.

Bích báo là do lứa tuổi học trò lam ng, là tuổi của chúng ta, là những tư tưởng mới, là những mầm sống mới. Hiền đã thuyết phục được các bạn chưa?

Hãy sáng tác và gửi về Mực Tím để chúng mình thưởng thức tài nghệ nhau. Các bạn có thấy Hiền viết dở như vậy còn đẹp hiện ngang gửi về tòa soạn mà không mắc cỡ, tài b là lỗi lạc như các bạn sao cứ đầu nghề hoài vậy!

Thôi Hiền chúc các bạn có nhiều, thật nhiều hứng viết văn thơ, để trang bích báo đầu tiên sẽ là một tác phẩm xuất sắc nhất, danh đầu sự thành hình của đại gia đình nghệ người không quên tiếng Việt, đại gia đình của tuổi trẻ VN tha hương.

Gửi thật nhiều du ái đến các bạn.

N T QUÊ HƯƠNG

* Về bồ T:

Trang Mai Bê Bì cũng là trang báo đầu yêu của Hiền và của bạn bạn tập "ty hon" Mực Tím đó, T ạ. Vậy thì bây giờ bồ phải viết thư về cho Mực Tím trước hết nhé. Hiền mong rằng, bồ sẽ bắt liên lạc được với nhiều MBB cũ.

* Sau đây là lời nhắn tin của bồ T:

Mai Bê Bì Thanh Tâm Tài Thanh mong liên lạc với các Mai Bê Bì, thư về MBBH, Dunast 11/13, 51 Aachen, DEUTSCHLAND hoặc Schonforst str 04, 51 Aachen, DEUTSCHLAND

MỰC TÍM GỎI MỰC TÍM

* Về các bồ Tường Hải; Mi na; Tánh V, Vi vu, T. Tâm:
Hiền đã nhận được sáng tác thơ và văn của các bồ, sẽ đăng dần lên trang báo. Chúc các bồ vui và sáng tác thật nhiều.

* Về bồ Nguyễn Thị Quê Hương:
Nhờ được Thủ Hiền, Hiền mừng thật là mừng vậy đó. Rồi Hiền sẽ trả lời những "thắc mắc" của Hiền, Hiền nhé.
Tâm mến.

Trang Mực Tím

ĐẠI GIA ĐÌNH CỦA NHỮNG NGƯỜI KHÔNG QUÊN TIẾNG VIỆT

Về lòng đất mẹ

(TÁNG ĐỊNH)

Thế mà đã tròn 4 năm rồi, anh Tiên nhỉ? Kể từ ngày anh vinh viễn đi vào lòng đất mẹ. Ngày rồi cũng qua đi nhưng có lúc nhắc lại ta mới nhận thấy rõ quãng thời gian như một cơn điếng anh Tiên nhỉ? Em cứ hỏi anh mãi thôi mà nghe ngoài trời đang cơn giông bão. Vắng, bão đang về Pondi để mấy hôm nay em cảm nằm vậy, chỉ hồi khoe nên lấy giấy bút lại bàn máy mang ngồi viết về anh. Từ ngày ra đi, bàn máy may luôn luôn là bàn viết của gia đình em đây, anh ạ. Đến Việt minh von chịu khó, anh hồ. "An nhiều chữ ở có bao nhiêu", câu nói của hầu hết đồng bào ly hương hiện ở đây do anh. Mảnh giấy anh cho em gió vẫn còn nguyên vì em đã dán chặt vào quyển vở để giữ mãi món quà thi khởi của anh. Em còn nhớ vào cái Tết Đinh và em đang sửa soạn thì tú tài, Đinh và em đi dạo chơi ngang nhà thờ vào đêm mừng hai (Đinh này), có một đồng người vut

qua giọt lấy cái vì của Định em đang cầm hồ trên tay (hồ Định?), dưới theo cha được, hai đứa cùng òa khóc. Về đến nhà, anh hay được liên giới xoa, anh hiền ghé anh Tiên ạ. Anh bảo đừng khóc nữa, chớ sao cả. Nhớ có sự an ủi của anh mà Hai đứa em trở lại được với ngày Xuân, đang có, với sự có mặt của anh trong tuần lễ đầu năm anh về thăm nhà từ Sài Gòn. Ba ngày Tết đã qua, chúng em lại vui mãi với sách vở. Có lần em xem được trên bàn học của Định những hình ảnh về, những bài thơ anh viết. Em đã đọc đã ngâm, và em bảo với Định là em thích nhất tấm "Em nhớ là thánh tướng". Anh về một nhánh hồng một nụ, bên cạnh là một bài thơ lục bát và cạnh nữa là bức ảnh đơn sơ của Đức Mẹ với đôi giọt lệ mong manh, tên anh hay còn đó, nằm sát cuốn giấy nổi cổ Đức Mẹ, Cơn bão thơ đang trải trước mắt em đây, em thường xem hoài, nhớ hoài mà không biết chán

vì có ai là không đau lòng khi rời bỏ vùng đất mình yêu mến. Tin anh mất, mẹ anh đã khóc vật vã, bố anh đau khổ trầm lặng, Định và các em anh khóc trong bàng hoàng. Anh là người con trai cả, người anh tốt thế mà... tất cả đều lác đầu và đặt vào, sau bóng dáng anh hai chữ "số mệnh". Em nghe tin anh như hốt hoảng, em đại người đi trong nước buốt. Em hiểu anh, anh Tiên ạ. Anh quyết liệt ra đi vì anh không cam nổi nghịch cảnh của tuổi trẻ mà chính anh, anh không muốn trở tâm với bom đạn xe nát xương thịt, ruộng ray linh hồn và dây xéo que hương. Con em, nếu em còn ở lại, liệu em có đủ kiên nhẫn rồi tiếp những buổi trưa đi quét đường, những đêm học cái tạo không được vắng mặt mà tất cả đều phải ngồi im nghe cơn lốc giông mạt rạn nứt tan nhàn, khinh khi lú người miền Nam sa đoạ, những đêm thức sáng, đôi mắt những ngày lễ mà đi, nhiên chúng ta chưa hề biết và trở về với thân xác rã rời, những xót xa lo âu cho cha anh mình đang bị giam mình nơi rừng sâu nước độc. Hồi thu em có đành lòng nào yên sống hay không. Nhưng ray rít đó chưa biết ra, sao thì đôi em chuyên, hướng, em qua đất cha đẻ nghe vì vọng còn vồn lên do nhớ nơi và yêu đôi. Em đã không đùa được anh ra nghĩa trang Châu lân cuối cùng nhưng em hãy còn hình dung được những cơn đờng mà anh đã đi qua lần cuối với những người thân yêu, cơn đờng Hoàng Diệu, Ly Thường Kiệt. Anh đã ra đi vì bất trạng, vì bất nhân và để thành thành với những người thân yêu, cơn đờng Hoàng Diệu, Ly Thường Kiệt. Anh đã ra đi vì bất trạng, vì bất nhân và để thành thành với những người thân yêu, cơn đờng Hoàng Diệu, Ly Thường Kiệt. Anh đã ra đi vì bất trạng, vì bất nhân và để thành thành với những người thân yêu, cơn đờng Hoàng Diệu, Ly Thường Kiệt.

Long lanh nước mắt thờ ngây
Em như thánh tượng đi xây hoà bình
Cho ta chiêm ngưỡng dung hình
Mong yên bình đến khắp miền dân gian
Cho ta xin dưới chân nàng
Hoà bình dưới thế, bình an lòng người
Hồn ta sao mãi chơi với
Đường dâng ngàn lễ dơi đời kiếp sau
Em như thánh tượng nhiệm màu
Sao ta sao mãi muôn màu tộc tang
Em ban phép thanh gươm dâng
...Hoà bình dưới thế, bình an lòng người
Sao ta sao mãi hồn người
Rồi hồn ta với đời đời thánh du

Tháng giêng Giáp Dần

Thế rồi một hôm Định mang vào lớp tặng em báo rằng anh tặng vì anh đã biết rằng em trích mấy giấy ấy. Em vui và may mắn còn giữ mãi bên em đến ngày hôm nay Anh, biết không, lúc ấy em bỗng thấy... then thưng với món quà để thưởng đó và rồi... kiếp học trở trời mai theo màu là của mây hặng cây năm song song tưng sạt trường, màu là ấy cuộn hút mai, tâm tì em vào những gì nghĩ học; và thế em lúc ấy đứ từ cuộc sống, đứ đứ của phố nhỏ, của xóm thưng lũng; em chưa biết ừu tí nhiều, chưa biết cần đến những tình cảm hồng ừm mọng; tạm hạp em hoà theo lời giảng của thầy có để vồn liếng với lòng xot xa cho quê hương. Định và em cùng đọc những chỉ có em vào Sài Gòn học tiếp. Rồi quê hương đi vào trời rồi loay, em vẫn học trong làn nước mát mỗi buổi trưa trường. Nhưng rồi em không thể, em tiếc nuôi bồ trường về với phố nhỏ. Anh thì lên Cao nguyên học Sư Phạm. Thủ anh gửi về, Đinh đều kể em nghe những vui buồn của

tháng ngày trên ấy: học thì chán vì phải chấp nhận khổ có ý kiến, nhưng anh và các bạn mến thấy vì người có mơ với học trở. Vắng, anh ạ, nhưng chú hay có đôi đôi qua hàng em cùng có đôi ng. để quên, họ thật là vô tư. Họ là những cơn người có bạn chán mà không chú nghĩa nào xoa bỏ được, anh nhỉ. Như chính chúng ta, lòng chuộng Tự-Do, nười, đứ đứ trong tâm trí những về vang cho đất nước, phùng, sung sướng cho dân tộc chứ như muốn làm đường cho chủ nghĩa phi nhân. Họ chưa nhận ra là họ đã về với giọt nước mắt đang rơi của người dân Nam. Đã bốn năm rồi, em không biết họ đã hiểu hay chưa? Vất, nói buồn, vẫn đây, đứ, vẫn cái chết có khiên cho họ nhận chân giá trị của Đàng hay chưa? Và trường đó có cái chết của anh. Anh đã thành thân nhem: mặt vinh viễn trước, những bài học đến ngọn ngữ những róng tuệch nghĩa nhân. Bởi anh không thể làm gì khác được. Anh bồ bạn bè ở lại, nhưng em, em còn may mắn "được ra đi trong nước mắt"

Anh Tiên, quê hương sao xa lắm, bên kia bờ đái đường sây, rộng mà em như một hồ thủy hồ anh nói neo trôi tấy về thành phố như vồn trước mắt... Gió lồng bên ngoài sao chẳng lam em số vì em đang nghĩ đến anh đang ngắm giã thiên, thụ. Gió cuốn, rặng rặng những mây tôn, gió rì những hàng đứ con đàng cơ hồ như ng đứ. Em hãy còn được số bao về của cơn phong nhỏ này để viết về anh trong cơn báo. Em lạnh qua nhưng chưa lạnh bằng những kẻ không nhà mà gió đang quét đập giữa nhà lạnh, "Roang", em giã mình chiếc chọi là cắt lam bên này muốn tuay bay, hứng nổi đứ loay choang, mây bụi xa chớ, là tha thuật uết đứ. Tiếng gió rít qua hồng

Giảng-Sinh

Đây mùa Giảng Sinh
Thành phố xa hoa
Rực rỡ trong đêm
Sao nhiều là người
Cuối nói hân hoan
Ho vui chi lạ!
Sau ánh đèn màu
Mắt họ không thấy
Đứa bé gầy ốm
Run run vì lạnh
Đôi mắt tủi buồn
Nhìn những gói quà
Xa thật là xa,
Tâm tay bé nhỏ

HAI - ẤU
Kiel-Noël 79

Gọi tên thành phố

Phải chiều nay đông về qua xứ lạ
Đề giữ trời mây xanh phủ chúng vai
Lá úa ngày nao nay cũng một lần nhớ lệ
Tiên lá vàng mùa về giảng phố vắng...

Này lá a ! Nếu quay về quê me,
Nhấn dùm em bao nỗi nhớ miết mãi
Về khu phố, gặp ghềnh bên lối cũ
Tuổi áo trắng ngày thơ ngày xưa ấy

Đi ngày đi ! đem bao niềm mộng ước
Thở thương yêu vẫy vẫy kiến đã phai nhòa
Thôi đã mất khung trời vang dạo khúc
Còn đâu phố nhỏ ? Còn đâu ao lưa ?

Em vẫn còn đây, bên bờ đại dương xa thăm
Nghe gió về trời dài bước mềm mang
Trong sương tuyết, em gọi tên thành phố
Phố cũ ơi ! Gặp lại biết bao giờ ...

T.T. (Đông tây chín)

Tôi có

(Viết cho tuổi trẻ lù lù)

Tôi có một người cha
Trong thiên đường chú nghĩa
Đong đưa cái tuổi già
Nói vâng kính tế mới

Tôi có một bà mẹ
Vai chiu nặng ngày ngày
Những mệt rau lên chợ
Đầu gạo vẫn chưa đầy

Tôi có một người anh
Sống trong tù cái tạo
Ưống phứ cuộc đời mình
Chàng biết khi nào mãn

Tôi có một đàn em
Đứa dẫn công một tháng
Thằng nghĩa vụ ba năm
Tướng lái xa mồi quạ

Tôi có người yêu nhỏ
Nàng mơ ước thật nhiều
Những điều không đến được
Trên khuôn mặt thân yêu

Tôi có một quê hương
Chàng dẽ mà tôi được
Cỏ vò sớ tỉnh thường,
Không thể nào ban phát.

...CÁV VẠN...

nhà nghe rộn người. Em cần
thấy mệt, em cần nghỉ
và có lẽ em sẽ thiếp đi trg

Em vẫn sống, tóc dài vẫn thõng ngắn
Đang miên thùy đầu gối cả hôn đau
Anh chôn sâu trong giấc ngủ thiên thu
Để thân xác tan trong lòng đất me.

ALISA MIÊN THẢO

Chuyện một con dao

(CHO Q. NGƯỜI BAN KHÔNG MAY CỦA TÔI)

Trưa nay, trong giờ nghỉ,
Quy khoe với tôi, nó lười
Được một miếng Inox khá lớn
trong lúc làm công, tác dụng
đẹp kho phế liệu của xưởng.
Inox dọ này hiếm và quý
vô cùng. Công nhân thường
bỏ công lục lạo, bởi mớ
những đồng sắt vụn trong
kho phế liệu, hay tảo bao
hơn, đánh cắp tử kho vật
tử, những que hàn, những
miếng Inox đã được dát mỏng
Rồi buổi trưa, thay vì
kiếm một chỗ nào mát, trai
tắm carton ra nằm nghỉ lưng
một lát, anh tìm vào một
góc vắng, ngồi cắt xén, gò
khắc một cách tỉ mỉ để biến
miếng Inox thành một cái
kẹp tóc thật đẹp, một chiếc
nhân xinh xắn, một sợi dây
chuyền thật nhuyễn, hay một
chiếc vòng đeo tay óng ánh.
Còn gì quý bằng tặng cho
bạn bè, cho người yêu những
món đồ do chính tay mình
làm ra. Tuy nhiên, phần lớn
công nhân làm để bán kiếm
thêm chút đỉnh tiền, nhưng
việc làm này hoàn toàn lên
lút, hình như có sự đồng
lỏa trong công nhân, nên
không ai tố cáo ai cả. Người
nào cũng nghề, cùng đời
và ai cũng muốn kiếm sống,
bằng cách này hay cách khác
nhưng cũng phải kín đáo một
chút, dùng để chính trị
viên hay đội bao về nhà mà
bắt gặp, sẽ bị ghi tên và
phê bình, kỷ luật gắt gao,
vì nhà máy cho rằng làm
việc trong giờ nghỉ, có hại
đến sức khỏe, nhà máy muốn
giữ gìn sức khỏe cho công
nhân, và quan trọng hơn,
để bảo vệ năng xuất của
công nhân trong 8 giờ vàng
ngọc, trong những đợt thi
đua làm thêm giờ, thêm "ca"
lập thành tích mừng những
ngày lễ lớn. Khó nói, bụng
anh công nhân lép quạ, bo
bo của nhà máy không đủ no
và lành anh lãnh không đủ
mua sữa cho thằng cu tý mới
sinh. Nên anh bắt chấp lĩnh
cầm, "màng-phủ" cái thân
thể ẻo ợt của mình, hy sinh
hơn nửa giờ nghỉ trưa trong
xưởng, để kiếm nhân khác
hình con rồng, con phượng,
trên chiếc kẹp, gò uối từng
cong Inox nhỏ cho xong một
sợi dây chuyền.

Lưỡi được miếng Inox, Quy
khoai lắm, nó hỏi tôi và Ban:
- Đứa nào cần kẹp tóc tặng
em, hãy đăng ký sớm. Tao
làm chùa cho, không lấy
tiền!

Ban cười:
- Tao thấy bé Dung nhảy
cổ cò, không có kẹp, tóc
rối rối. Làm bộ hoài, có
làm kẹp cho bé Dung tuo phụ
cho. Nhớ làm thêm 2 chiếc
nhân nữa, vàng dọ này mẩy
lắm. Chắc ông bà nhạc của
mày cũng không trách mớ
chỉ khi mày đi lễ đình hơn
với 2 chiếc nhân Inox.
Quy què, im miệng luôn,
Chợt nghĩ ra một điều gì
hay ho, nó gò miếng Inox
lên cạnh bàn một cái cách,
nói:
- Á, tao sẽ làm một con
dao. Không, một thanh bảo
đạo mới đúng.

Tôi ngạc nhiên:
- Mấy tính xung phong vào
nhà bếp làm anh nuôi, cắt
rau muống?
- Tao sẽ làm hiệp sĩ, dùng
dao cắt mồm thằng Đanh
Chuột cho nó hết danh hỏi
xục xạo.
Tưởng Quy nói chời, không
ngờ nó làm thật, mất gần
10 buổi trưa con dao mới
hoàn thành, coi cũng khá
đẹp mắt. Hình thù như một
thanh đao về trong chuyện
liêm hiệp, thân dao cong

cong, mũi băng và hơi xéch.
Quy rất công phu khắc 2 bên
mạnh hình con chữ S chạy
dài từ mũi đến cán, chữ S
quần quai, có hồ đang chịu
đựng nổi đau đời tốt đỉnh.
Giữa hình con chữ S, Quy
khắc 3 chữ "Q.D.B." Đó là
3 mẫu tự đầu tiên của tên
ba thằng. Quy nói:
- Tao muốn mình khắng khít
nhau như gan với ruột và
chúng mình dính liền với
tổ quốc như thịt với da.
Da rách máu thì thịt cũng
nát tan. Hãy nhìn con dao
này, và tự hỏi, chúng ta
phải làm gì? phải làm gì
trong hoàn cảnh khôn nạn
của đất nước hôm nay?

Đám mây buồn bỗng vẩy
quanh. Ban ngồi yên lặng
xe mái một điệu thuốc, rề
quén cả gần lên môi. Tôi
nhìn chằm chằm con dao để
trên bãi cỏ, như cố tìm ở
đó, một chân lý người sáng
trên hình chữ S oằn oại,
đội đau. Quy đưa ra một câu
hỏi quá cũ trong lòng chúng
tôi. Câu hỏi am ảnh những
đêm dài thướt trắng, lông
lẽn trong ánh mắt xót xa
những tôi dạo quanh vỉa
hàng Sài Gòn, loài người đã trở
về với thuở khai thiên lập
địa? Chấn trời, chiếu đất,
ghệ đá làm giường? Câu hỏi
trở về như một vết ung thư
trong tâm tưởng, nhắc đến
là đau nhói, là cú đau
buồn bã, là năm chặt bàn
tay như muốn bóp nát sự
phản nộ đang gầm thét trong
tâm.

Chúng tôi là những công
nhân ít học, sớm rời khỏi
nhà trường lao đầu vào cuộc
sống để kiếm ăn. Tuổi đời
mười lăm luốc đầu mỡ, tai
nghe máy móc gầm rú cả ngày
Lỡ thầy giảng ầm ầm trên
bục gỗ, bụi phấn bay, tay
mần mề quên bút, phút chốc
đã trở thành ngày xưa, thành
giữ niềm. Mớ kiến thức ít
oi không đủ giúp chúng tôi
hiểu những điều sâu xa về
chính trị, về vận mệnh đất
nước. Lòng yêu nước, nghĩa
đồng bào là một cái gì trừu
tượng, mơ hồ và nhạt vệt.
Nhưng, thời điểm 30/4, một
ngày không thể nào quên.
Lên ranh giữa thiên đàng
và địa ngục. Nhất chém cuối
cung trên sợi dây treo tổ
quốc Việt Nam, đây cả dân
tộc này vào hố sâu đọa đày
mở đầu một kỷ nguyên bi
thảm nhất lịch sử giống Lạc
Hồng. Và 30/4 thời điểm làm
bật võ tâm hồn chúng tôi,
làm sống dậy một ý thức:
Y THỨC VIỆT NAM, với đúng
nghĩa của nó: tinh thường
và bất phân.

Yêu làm sao tiếng hò chèo
chùng trên giòng sông Cửu
Long. Buổi chiều chi xuôi
thuyền chớ lửa đến nhà may,
nắng nhảy múa trên khoảng,
tiếng hát của chị làm ngân
ngờ mấy cây dừa, tầng lá
cong oằn chằm mặt nước. Yêu
làm sao tiếng rao hàng buổi
sáng của cô bán bánh mì,
tiếng rao như tiếng hát "
Bánh mì đây, bánh mì...Bánh
mì nóng ròn đây. Mì là bánh
mì đây..." Âm điệu trầm bổng
lên vào những hàng lang
vắng vẻ, đi vào ô cửa còn
khép kín, khẽ lay anh dây
trong giấc ngủ muộn màng.
Có những cái rất nhỏ, nhẹ
bao giờ cũng đậm nét trong
tâm hồn và trở nên cần
thiết như miếng cơm, hộp
nước. Một khi mất mát, tưởng
như mình đánh mất một cái
gì rất cần thiết cho cuộc
sống. Từ lâu, giòng Cửu
Long vẫn chảy, sông buồn
bã trôi vì không còn nghe
giọng hò của chị vắng vắng

hàng dừa xơ xác như thân
chỉ ở vùng kinh tế mới. Âm
điệu trầm bổng rao hàng của
cô bán bánh mì buổi sáng
được thay bằng tiếng loa
đồng nói đau đời tốt đỉnh.
Giữa hình con chữ S, Quy
khắc 3 chữ "Q.D.B." Đó là
3 mẫu tự đầu tiên của tên
ba thằng. Quy nói:
- Tao muốn mình khắng khít
nhau như gan với ruột và
chúng mình dính liền với
tổ quốc như thịt với da.
Da rách máu thì thịt cũng
nát tan. Hãy nhìn con dao
này, và tự hỏi, chúng ta
phải làm gì? phải làm gì
trong hoàn cảnh khôn nạn
của đất nước hôm nay?

Liên tiếp mấy hôm bầu
không khí trong nhà máy trở
nên nặng nề, khó thở. Tôi
đọc trên nét mặt công nhân
những chữ sợ hãi, lo âu và
ân hận trong đôi mắt sâu,
hốc hác ít nhiều phần khời
hiện hiện. Tai phẫn xướng
có khi đã có hơn 20 người
bị bắt vì tội tham gia tổ
chức phản động, chống lại
đảng. Công an thành vào bắt
và lục xét lung tung. Nghe
nói có một tổ chức tên là
Đảng Bảo Quốc, phát triển
rất mạnh mẽ trong nhà máy
chúng tôi. Liên kết, chấp các
nhân công nhân ở khắp các
phần xưởng, những vị tổ
chức không kín, công an
đánh hỏi được, chúng lần
theo đường dây, bắt gần mấy
chục công nhân. Hãn nhiên,
cũng có nhiều người bị bắt
oan vì bị nghi ngờ, hay vì
từng có củ' chỉ, lời nói
chống đối, nhân dịp này,
nhà máy tẩy trừ luôn.

Đề quét sạch tận đứ' còn
sốt lại của bọn "phản động"
sang nay công an Thành phố
hàng voi Ban Bảo Vệ nhà máy
tổ chức cuộc khám xét đồng
loạt toàn thể các phần
xưởng. Trời đường như không
muôn sáng, những đêm một
đen dày kịt, bao hiệu may
còn mùa chiếc chớ đó xưởng.
Bóng dáng của những gã công
an áo vàng, súng ngắn cầm
tay o' khắp các phần xưởng,
lăm chồ bầu không khí nặng
nê hơn.
7 giờ, sau một hồi coi
hú dãi, công nhân mỗi phần
xưởng tập trung về một chỗ
để nghe chính trị viên giải
thích lý do. Dù nhắm mắt
bịt lờ tai, tôi vẫn biết
đổi mặt chuột của tên Đanh:
nhấp nhọt ra sao và chiếc
mò nhon của gã đang cho
phát một tuồng cái lưỡi
chấn ngày, nhưng phải nghe
suốt cả đời và phải vận bập
thit lên võ bẻ bàn tay gọi
là hoan hô, là hân hoan,
là nhất trí. Tưởng cái
lùng độn phát gần nửa
tiếng, sau đó cuộc lục xét
bắt đầu. Bao giờ cũng thế,
những tù cá nhân đặng quân
áo và đồ dùng công nhân
được chiếu cố trước tiên.
Nhưng dằng đó đây, phải
lùng lộn để cao cảnh giác
và những cuộc lục soát như
hôm nay, đã trở' hành quen
thục đối với công nhân,
nên họ luôn luôn để phòng,
trước nhất là đôi mắt Đanh
chuột, có thể bắt thò vào
chiếu có đến một cái tù nào
đó bất kỳ. Nên sáng hôm nay
không ai lo âu gì mảy, mỗi
người lần lượt mở tủ mình
và tr' vào hàng. Tủ của
công nhân được xếp theo số
thể và trên của tủ có biển
tên cùng số thể, nên việc
kiểm soát rất dễ dàng. Đanh
Chuột chính trị viên phân
xưởng cùng tên công an lần
lượt đi xét từng tủ. 3856,
3857...3860 là tủ của tôi.
Đanh chuột cầm lên một cuốn
sách, cuốn nghị quyết Đảng
lần thứ 4, hần lật lật vài
trang rồi gặt gì có vẻ hài

(Xem tiếp trang 7)

Thư tín

Nhân đọc bài "Bàn cho ngày hôm nay" của Phạm Thành Chung trong đó có lời kêu gọi, chúng tôi nhận thấy rằng sự thật là như thế.

Bây giờ xin đóng góp thêm theo thiên ý của chúng tôi, thì cần có tôn chỉ hành động, cần hướng dẫn quần chúng. Bọn CS không từng như vậy sao? Bọn chúng lúc còn bị mất thì luôn luôn rí tai, luôn luôn giải thích. Chúng ta phải công nhận kẻ thù chung ta, bọn CS, số đã thành công là do sự gan lì tuyên truyền khéo léo một chiều và bưng bít sự thật. Có thể gọi bọn chúng là "mắt dày"...

Bây giờ một lần nữa xin đóng góp là nếu tổ chức thì nên chọn những người nào đáng cho tất cả người VN ở trong nước và ngoài quốc biết rõ là chân chính,...

Chúng tôi tha thiết kêu gọi tất cả các vị đó đứng vì tự hiến, nhớ nhất hãy vì địa vị trước mắt mà bỏ quên quần chúng.

Chúng ta ở hải ngoại..... chúng ta có nhiều phương tiện, nhiều số để đăng tải lại với nhau rồi. Những nhà chúng ta đã biết, ở trong nước, dù khó khăn nguy hiểm thiếu thốn mọi phương tiện, nhân dân ta cũng đã đẩy lên những phong trào kháng chiến chống lại bọn CS khát máu.

Xin kể lại một câu chuyện tại nhà tôi. Thật sự mà bọn CS gọi là "Trại Quân Huân Liên Trại 3". Vào tháng 11-1977 tổng số tu chính trị tại Chi Lăng Thất Sơn khoảng 1500 người tu chính thiếu ụ đến đại tá QLVNCH. Trung úy Lý Suối, Phạm Liệt và nhiều sĩ quan đã tổ chức một hệ thống để vượt ngục và ám sát bọn cán bộ CS. Đầu tiên họ viết truyền đơn thành lập ban ngoại giao, nội vụ, an sát, kỷ luật, tuyên truyền... Nhưng việc thực hiện chỉ là một công cụ để lừa L. cũng là trung úy QL VNCH, họ đã đi báo cho bọn CS trước khi bắt họ về chức hành động. Bọn CS tại nhà tù Chi Lăng đã lồng lộn như

con thú và bắt Lý Suối, Phạm Liệt cùng vài người khác. Chúng nhốt hai vị vào thùng sắt.

Phạm Liệt, anh hùng, đối với chúng tôi, đã chịu tử cha đến con bọn CS, tử tên Dươn đến tên thiếu tá Trần Châu, chính trị viên nhà tù. Phạm Liệt nhìn con nhìn nước, chửi đến khản cổ và đã hy sinh sau 2 ngày đêm trong thùng sắt. Chúng tôi không nhớ ngày ông hy sinh, chỉ nhớ vào khoảng đầu tháng 11-1977, hưởng thọ 40 tuổi.

Con Lý Suối, sau khi Phạm Liệt hy sinh, đã trốn thoát cùng với 5 anh em khác. Có lẽ bây giờ họ đang chiến đấu hàng say chống lại bọn CS...

Chúng tôi tin rằng các vị có uy tín, đầy lòng yêu nước không thể trùn chân hay bần xuống nữa, mà nên vạch đường lối, nên viết những bài báo hay những cuốn sách nói với thế giới rằng "Dân tộc Việt Nam cần Tú Do và Độc Lập hơn chính mạng sống mình"...

tôi ạn học rất ít nên nói có lẽ vung về những tìm chung tôi đây mau nóng....

Xin tạm kết luận :

1. Chúng tôi cần có một tổ chức thống nhất và rộng rãi như ông Phạm Thành Chung đã nói trong báo NB số ra ngày 1-8-1979. Cần có một chương trình hành động cho từng nhóm Việt, Kiều trên tất cả các quốc gia trên thế giới như Mỹ, Đức, Pháp, Ý... Cần coi lại hàng ngũ, ai là người chân chính, ai là kẻ xu hướng, xu thời, nói tuyên. Cần có mạng lưới thông tin cấp thời cho mọi người cùng thông hiểu tin tức mau lẹ. Cần có con tim đầy máu nóng và can co tình người. Nói chung là cần nhiều lắm những chúng tôi không có khả năng diễn đạt, nên dừng lại đây và chờ đợi.

2. Chúng tôi, tất cả người Việt ty nạn ở Ý sẵn sàng hành động và đã thể chấp cho "Quốc Việt Nam hân là sông lậm giàu nói xử người". Chúng tôi là những quần nhân viên chức chế độ Sài Gòn sẵn sàng chờ đợi mọi hành động.

Ký tên dưới đây... (danh sách 32 tên, cầu quần nhân, học sinh, kiều bào...)

Kính thưa ông Chủ Bút Báo Nhân Bản

Những biến cố gần đây khắp bốn chân trời đều cho thấy thế giới đang đi vào một thời buổi loạn ly vô cùng đen tối. Khắp nơi con người chà đạp con người, giết chóc, gian ác, dối trá. Người ta được thấy những vụ bắt cóc, ám sát, phá hoại đền tháp, chùa chiền, di sản văn hóa. Nao hai phái đạo Hồi xâu xé nhau, náo nức danh đạo giáo xử tử hình những kẻ vô tội, náo nức quân lính bên chết phơng viên đang hành nghề...đầu đầu cũng chỉ toàn là những kẻ vô tội, phải đến mạng. Đến đất nước Việt Nam thân yêu của chúng ta, vốn hiền hòa nay cũng phải mang tội sát nhân hàng triệu đồng bào Cao Miên do tham vọng khát máu và tham ác của lũ bạo quyền Hà Nội.

Không! Không thể nào còn có thể nói rằng còn có một trật tự quốc tế hoặc một trật tự tình thân nào nữa. Bất cứ một thường dân nào dù nhỏ đến đâu cũng có một nước nào cũng có thể bị sát hại vào bất cứ lúc nào do bất cứ một bàn tay sát nhân nào nhân danh bất cứ cái gì! Và một người phạm tội, cũng không thể tin tưởng ở bất cứ đạo giáo nào vì không đủ tinh thần phân biệt đạo là đạo giáo chân chính, đạo là đạo tà....

Thời buổi này như vậy là thời buổi loạn ly. Lịch sử thế giới chắc ít khi có những thời buổi cực kỳ loạn ly như ngày nay.

Tôi tin chắc rằng nếu có câu "Anh hùng tạo thời thế, thời cũng có những thời thế tạo anh hùng".

Tôi vững tin rằng chẳng bao lâu nữa tình thế ngày nay sẽ buộc lòng các anh hùng phải lộ diện. Và anh hùng của Việt Nam sẽ không những đủ tài để quét sạch đê mục lũ tàn quân gia nua tại Hà Nội, vẫn hồi lại khí thế quốc gia, đem lại trật tự và no ấm cho toàn dân mà lại còn là một tâm gương sáng về đức độ....

Dù sao chăng nữa, bây giờ đã đến lúc mà toàn dân Việt Nam trong nước cũng như ngoài nước đang mong đợi người do xuất hiện để đi theo.

PHẠM VĂN X.
(Mã Lai)

NHÂN TIN

* NGUYỄN QUANG MINH, trước làm ở Quan Thuế Sài Gòn, cựu giáo sư Trung học, qua Pháp từ năm 1977, có bạn cũ muốn tìm.

Thủ về KHUẾ VAN BA, 16 Rue de l'Europe, 45200 MONTARGIS.

* PHAN HỮU CHÂU vợ NGUYỄN VAN THẮNG, học sinh trường La San Taberd, đi du học năm 1974, NGUYỄN THU QUANG, con ông bác sĩ Nguyễn thế Huy, đi du học đầu năm 1975 có bạn là PHẠM ĐỨC LONG, trước ở Ông Tạ hay Thoại Ngọc Hầu Gia Định muốn liên lạc.

Thủ về Phạm Đức Long, Chateau de Sardelis Lelhem, 31600 MURET

* Anh LÝ CÔNG TÂM trước 1975 ngụ tại 290 Bến Văn Đồn Quận IV Sài Gòn, liên lạc về ĐẶNG THANH PHƯƠNG, 600 Regional Court R.1.D, Flemington, N.J 08822 U.S.A

* HUỲNH PHÚ, ra đi từ Bạc Liêu năm 1979 và được tàu Pháp cứu, hay liên lạc với anh là HUỲNH PHONG, Viale Carducci 225- Cesenatico pr. FORLI 47042, C.O.V Croce Rossa Italiana ITALIE

* NGUYỄN THỊ PHẠM, quê ở Tân Yên, Biên Hoà, đi Pháp năm 1975, chồng là anh út, trước đi Không Quân, hay

thủ về TRẦN THỊ ANH MAI ANNE MARIE (chuyên Châu Kim Mỹ), Via Busmaniti 29, 48100 RAVENNA ITALIE

* HUỲNH TRUNG DAO, cựu Jean Jacques Rousseau Sài Gòn mong được tin của HOANG TIẾN DƯƠNG, LƯỢNG VĂN LÝ, NGUYỄN THUY DUNG. Liên lạc về địa chỉ 50 Rue de Montreuil 5è Etage, 75011 PARIS

* NGUYỄN VĂN HÂN, con của ông Nguyễn Văn Yên, trước ở Chu Hải, Phước Hoà, Châu Thành Đồng Nai, tìm NGUYỄN VĂN, đi với một người con, vợ ở lại Việt Nam, NGUYỄN LAN, đi với một người con tên Linh, chồng chết ngày 28-04-1975. Hai người trước ở tại Chu Hải, Phước Hoà, Châu Thành Đồng Nai

Xin liên lạc về : Nguyễn Văn Hân, Foyer Socraetra (ch. 239), 2 Rue Hélène Boucher 69500 BRON

* LÂM THIẾT THẠCH muốn liên lạc với các bạn trước làm việc ở Công Ty Điện Lực VN (Nhà Khai thác Địa phương và Nha Trang Bị), muốn biết tin kỹ sư HOÀNG (NTB) và kỹ sư PHẠM VĂN KHÂN (phó tổng giám đốc). Địa chỉ : Lâm Thiết Thạch, 13 Allée des Remiers, Le Prépaou, 13800 ISTRES FRANCE

GIÁ HỖ KÝ	GIÁ BIỆT QUẢNG CÁO		
	1 KỶ	2 KỶ	3 KỶ TRỞ LÊN
BAO VIẾT mỗi giờ (trên 1 cột 5cm) tối đa 10 giờ	5,00 FF	4,50 FF	4,00 FF
QUẢNG CÁO 1,6 5cm x 5cm (trên 1 cột)	100,00 FF	90,00 FF	80,00 FF
QUẢNG CÁO 1,6 5cm x 10 cm (trên 2 cột)	150,00 FF	135,00 FF	120,00 FF

Lịch treo tường LỊCH SÁCH TỬ VI

do Chuá TAM TÔNG LINH QUANG TỰ phát hành vào cuối năm nay

Năm Canh Thân 1980

Ngày giờ tốt xấu, lời đoán tử vi t'ỉ mỉ trọn năm, và những tài liệu quý giá về thiên văn, địa lý, tướng pháp, tử vi, v.v... với sự đóng góp của các bậc nho học, tri thức, ...

Thư từ liên lạc xin gửi :
ASSOCIATION CULTUELLE DES BOUDDHISTES DE FRANCE
80, rue de LA JOLLETTE
130002 MARSEILLE (FRANCE)
TEL : 912444 hoặc 913693

Thầy Trụ trì và toàn thể Phật tử Hội Nghi lễ Phật đạ tại các vùng Marseille, Nice, Toulon, Bordeaux kính mời.

PHIẾU MUA BÁO DÀI HẠN

Tôi tên là :
Địa chỉ :
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

* Quý Vị độc giả ở ngoài quốc xin gửi MONEY ORDER hoặc MANDAT POSTAL bằng tiền Franc Pháp qua trung gian nhà bưu điện. (Xin hỏi thể lệ ở nhà bưu điện địa phương)
* Chèque, Money Order và Mandat Postal xin gửi tên : ASSOCIATION GENERALE DES ETUDIANTS VIETNAMIENS DE PARIS CCP No 20 332 - 01 G Paris.
* Và gửi về địa chỉ : AGEVPI, 5 Rue Albert Camus - 92340 Bourg La Reine - FRANCE.
CHÚ THÍCH : 11 số báo mua dài hạn được kể từ số đầu tiên quý vị đặt mua. Quý vị nào đã từng nhận được NHÂN BẢN, xin vui lòng gửi kèm theo bảng tên địa chỉ cũ.

RAO VẬT

• **Xưởng sơn mài THÀNH LÊ**
12 Passage Prosper Legouté
92160 ANTONY - Métro: Fontaine Michalon
Tél : 668.51.41.
cần họa sĩ giỏi hoặc đã từng vẽ quảng cáo .

• **Tiệm ăn và bán thực phẩm LONG HIỆP**
Bánh đập, bô báy món, của dồi, cồng của chiên và các món nướng, v.v....

LÃNH TIỆC VÀ Đám CƯỚI ĐẾN 100 CHỖ
Địa chỉ : 59-61 Avenue des Gobelins 75013 PARIS.
D.T. : 707.07.28
338.78.10

* Cần một bếp (một cặp vợ chồng cũng được) làm các món ăn Việt Nam, nếu biết các món ăn ngoài quốc càng tốt.
Địa chỉ liên lạc : RESTAURANT INTERNATIONAL
9 Rue des Maronniers, 69002 LYON
Tel : (78) 37 06 32
từ 12g đến 14g mỗi ngày trừ ngày thứ tư

* **BÁN GẤP HIỆU AN VIỆT NAM**
rộng đẹp, hoặc tìm gérance, hoặc một, người tin cậy, thiện chí, đừng tui đi để trong nom hoặc hợp tác. Thủ cho bà TRINH, poste restante St Michel 31 TOULOUSE

phượng ca
35 Avenue du 8 Mai
95.000 Sarcelles.
Lớp DÂN CA QUỐC NHA C và ĐÀN TRANH PHƯƠNG CA do PHƯƠNG ANH (Giáo sư Quốc Gia Âm Nhạc Sài Gòn, năm 64-75) phụ trách. Các lớp tại Paris, Bruxelles, Sarcelles.ĐT : chiếu thứ 3,5,7 : 566.72.86 sáng : 990.93.56.

SÁCH TỬ VI TƯỚNG SỐ

Hãy tìm đọc những tác phẩm giá trị của :
HÀ LẠC ĐÁ PHỤ VIỆT VIÊM TỬ.
+TỬ VI AÓ BÍ BIÊN CHỪNG HỌC105 FF
+TƯỚNG PHÁP AÓ BÍ DIỆN TƯỚNG HỌC85 FF

.Nếu đặt mua thẳng tại Hoa Kỳ xin trả: International Money Order để tên tác giả: Mr.LÊ TỬ VINH, 3012 Furman Lane Apt 20, Alexandria, VA, 22306 - U.S.A.

.Mua tại Pháp và Âu Châu, xin liên lạc với ông hay bà Lê Trưng Hậu : 8 Place de la Gare Apt 66, 92340 BOURG - LA-REINE. Tél: 665.45.81.

BẢO HIỂM ĐU'NG ANH PHAN ĐANG ĐẠT

Đại Lý hãng BẢO HIỂM ABEILLE-PAIX, Courtier với những hãng lớn Pháp và ngoại quốc (UAP, LLOYD CONTINENTAL, UNION et PHENIX ESPAGNOL...)
Đủ ngành bảo hiểm: NHÂN THO, MULTIRISQUES HABITATIONS, XE HƠI...Già cả đặc biệt cho Kiều Bào.

Liên lạc: 5v Foch 94100 St Maur des Fossés (M'RER " Le Parc St Maur").ĐT: 883.52.79.

Việt Hưng

Đề phù hợp với hoàn cảnh bán rộn của quý khách vừa tung ra trên thị trường một số đồ hộp theo phương pháp mới :

- thịt kho nước dừa
- sườn xào chua ngọt
- cò úi trữ chưa ăn này rất tiện lợi, vì lúc nào cũng có đồ ăn sẵn dưới tầm tay. Để đầu và để bảo lâu cũng được. Lúc ăn chỉ việc cho cả hộp vào nước nóng đun sôi mỗi phút.

Tuổi ngon như xưa n a u xng. Thanh khiết. Giá phải chăng. Rất tiện lợi.